

Étém

Bor Erika

Életem

Magánkiadás

2010

Szövegszerkesztés: Bor Erika

Borítóterv: Bor Erika

Grafika: Bor Erika

Megrendelhető:

✉ diabmel@freemail.hu

ISBN: **978-963-88634-3-0**

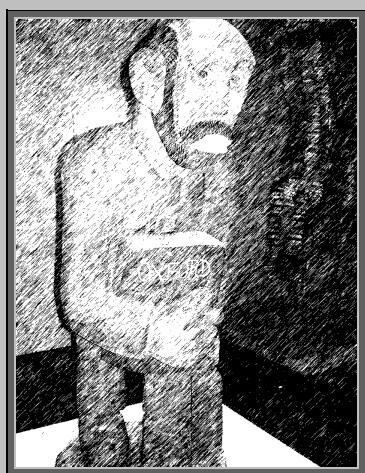
All rights reserved!

Testvéremnek Pákász Ritának szeretettel,
útravalóul az Életbe.

Kívánom, hogy az összes álmod valóra
váljon, és járj nagyobb szerencsével az
életben, mint Anya meg én.

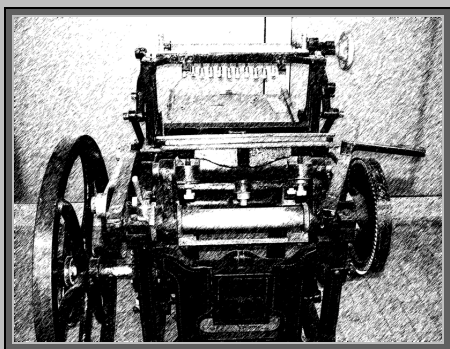

Könyvként nyújtom feléd életem,
szavakban, meg olykor képekben. Lapjai közt
hónapokon át sercegett egy penna, hogy nagy
vajúdasokat követően ajándék legyen
birtokodban.

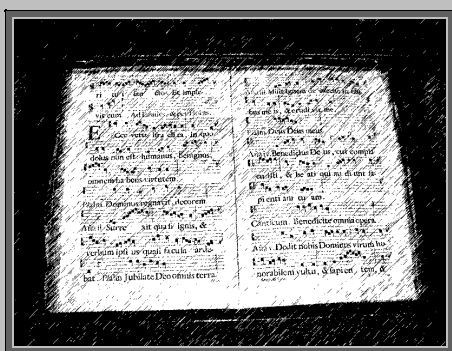
Írás

Ez valami őrjítő folyamat. Éjjel rád tör, mint valami fenyegető veszedelem. Fülön ragad, kiteszít az ágyadból, kinyitattja veled az irkát, s csak úgy kívánczik bele a sok gondolat. Ujjaidat táncba hívja tollad, s te keringőzöl a szavakkal, miközben papírra kerülnek gondolataid. Mondanád, hogy stop, próbálnál megálljt parancsolni kezednek, de az egyre gyorsabban serceg a finom papírlap felett. Ezt az őrjítő folyamatot hívják úgy, hogy írás.

Könyvekről

Sokkal többre tartok egy könyvet, mint egy liter tejet, kenyeret. Azok csak testem táplálékai. Eszek, mert muszáj, de nem ez okoz igazi örömet, hanem az olvasás és a sok tartalmas könyv illata. A szellemi és a lelki táplálék szükséges az életbemaradáshoz, nem pedig a testi.

Mesekönyvek

Mesekönyveimet őrzik féltő gondoskodással szekrényem megkopott polcai, beleivódott gyermekkorom illatával. Megöregedett lapjai mesélik, hogy egykor kicsiny voltam, apró ujjacskáim lapozgatták őt lelkesen, mesére éhesen. Ma már felnőttként olvasom a megsárgult lapok gondolatát, a gyermekkori mesekönyvecskék csodálatos világát.

Unatkozom

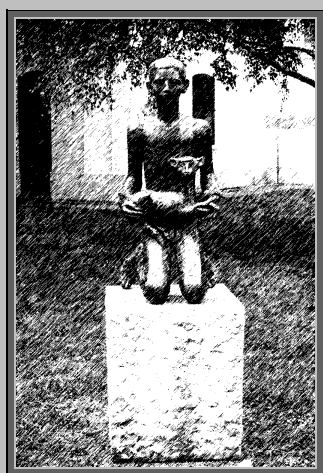
- Menj le a játszótérre a gyerekekhez játszani! – kérlelt anyám kedvesen, a nyolcvanas években.
- Nincsenek lent gyerekek – feleltem.
- Talán éppen ők is azt várják, hogy legyen kivel játszaniuk. Tedd meg te az első lépést! – bátorított anyai tanácsával.
- A gyerekek biztosan mamáznak, s én unatkozom! – reagáltam durcásan. Aztán felnőttem, és én szeretnék megtanulni újra unatkozni.

Kerékpározás

Miközben kerékpároztam a városban, érdekes gondolatok kószáltak a fejemben. A pici gyermekből nagy gyermekké válás első feledhetetlen pillanata csalt mosolyt ajkamra. Ma is bennem él a kétkerekű biciklizés megtanulásának minden egyes mozzanata. Nevelőapám szaladt utánam, s én tekertem, csak tekertem gyermeki vidámsággal, mohósággal, miközben ötpercenként kérdeztem tőle, hogy ugye fogja még hátul a biciklimet? Természetesen az volt a válasza, hogy igen, majd kis idő elteltével nevetve közölte, hogy már régóta önállóan tekertem. Abban a szent

pillanatban megrémültem, amint ezt kimondta, és kétségbeesetten sikítottam, hogy állítsa meg a kerékpárom. Ő erre csak nevetett – s mindezt ma sem feledem.

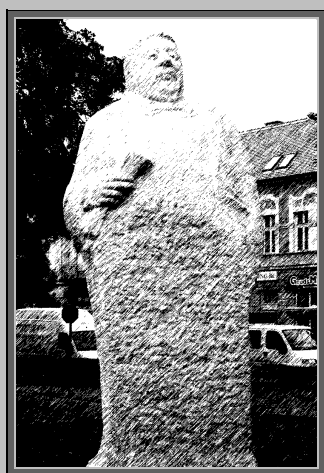

Nagy gyermek

Émlékképek megsárgult pillanatait idézi fel, felnőtté vált szívem. Egyszer régen, úgy tíz-tizenegy évesen, édesanyám felsegített a helyi buszra, mondván, hogy nagylányként egyedül is képes vagyok a városban élő nagymamám meglátogatására. Az önállósodás egyik nehézkes pillanata volt ez számomra. Anyum, kiszámolta nekem a megállókat, még azt is elmondta, hogy mikor kell felállnom jelezni, s én izgatottan vártam, imádkoztam, hogy „Jaj Istenem, csak meg ne feledkezzem!” Mondanom sem kell, hogy

milyen örömteli érzés volt számomra, mikor megérkeztem a városba.

Szívem legmélyén ma is érzem, hogy édesanyám, s a nagymamám azon a nyári napon nagyon büszkék voltak reám.

Kitartó

Soha semmit sem kapott ingyen az élettől. Éppen ezért egy kicsit büszke volt magára, mivel minden csak nagy erőfeszítések árán került birtokába.

Már igen fiatalon keményen megdolgozott minden apróságért, amit a többi gyermek szüleitől megkapott kincsként. Éppen ezért sokkal jobban megbecsülte, mint mások, hiszen úgy tekintett rá, mint saját munkájának gyümölcsére.

Szórólapokat hordott ki nyolcvan fillérért, majd telefonkönyveket szállított ki gyalogosan a tanulás mellett, amikor idejébe

belefért. Hétvégente kis dolgait árulta fillérekért a helyi piacon.

Amit egyszer a fejébe vett, azt mindig véghez vitte. Egy bolondos kis történet él vele kapcsolatban, emlékezetemben. Úgy két évtizede történt, hogy megvette élete első üres videokazettáját. Nevelőapja akkor csak mosolygott rá.

– Mivel fogod megnézni? – hangzott első kérdése.

– Videóval – felelte izgatottan a gyermek.

– Hisz ahhoz színes tv is kell – adott hangot véleményének a szülő.

Aztán fogta magát a kislány, és nyári diákmunkát vállalt egy messzi mezőgazdaságban.

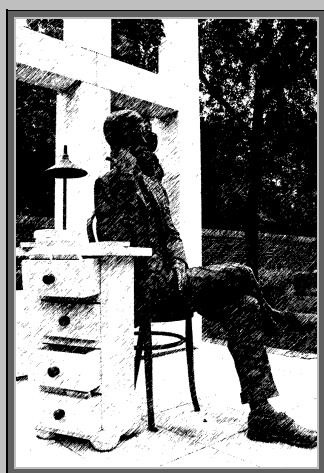
Meglett a használt videó, majd később televízió is akadt, és ez ma sincs másképp, mert amit egyszer a fejébe vesz, azt mindig véghez viszi! Kitartó...

Kis sziget

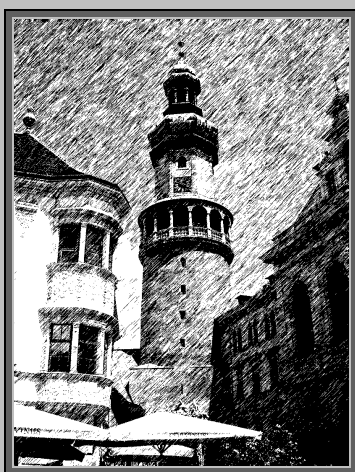
A gyermekkor egy távoli, kis sziget. Aki egyszer elhagyta partjait, örökké visszakívánczik rá.

Amikor megelevenednek gyermekkori emlékképeim, egyfajta melegség járja át szívemet. S azt is ki merem jelenteni, hogy a sok nehézség ellenére is csodálatos volt. És bármikor visszahajókáznék arra a kis távoli, napfény ízű szigetre.

Édesanyám

Az én édesanyám a legszebb a földkerekségen.
Szeretem törékeny kézfejének bőrét, az ősz
idéző narancsszínű hajának fényét, fáradt
szemeinek örök kékségét, anyai szívének féltő
melegségét.

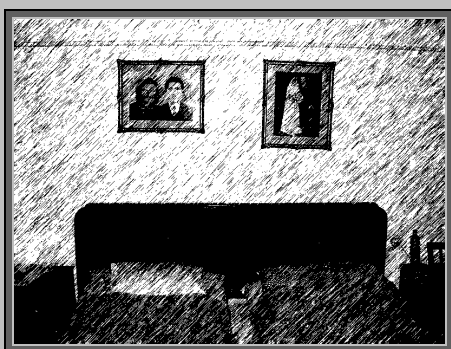
Nagymama – részlet

A nagyiról nagyon sok kedves emléket őrzök a szívem legmélyén. Sokszor itt ül mellettem, és figyel engem a szemüvege mögül, a zöld télikabátjában, kötött sapkájában. Máskor a bordó ruhájában lépeget előttem, vagy éppen társasjátékozik gyermekkori önmagammal. Ma is látom az emlékképeket, amikor anyám rábízott karácsony előtt, hogy be tudja csomagolni a meglepetésnek szánt óriási babát. Fülemben hallok a drága mamám hangját, és a padló kövein megkoccanó lépéseit. Majd integetve eltávozik tőlem.

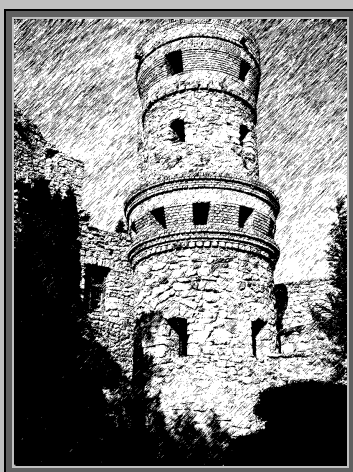
Nagymama – részlet

Azóta itt hagyott bennünket. Engem és a babát. Évekig nem tudtam feledni, s minden idős hölgy arcában az övét véltem felfedezni. A mai napig, sokszor lehunyt szemeim mögött látom Őt, a szobájában, a bútorai között, ahogy beszél hozzám, mosolyog reám, miközben púderezni kis arcát. És itt van mellettem a szeretete is. Most értettem meg igazán, hogy szeretteink haláluk után is emlékeink közt élnek. **ÖRÖKKÉ!**

Egy idős néniről – részlet

Szólnom kellene valamit. Kérdezni. Megtörni a hallgatást. Próbáltam elképzelni, ahogy fiatalasszonyként dolgozik a tanyáján, két ügyes kezeivel főzi a munkájából hazatérő férjének a vacsorát. Vajon boldog volt egykor? Tudom, hogy abban az időben minden másképp működött. És ott voltak még a háborúk lelkeket megnyomorító hatásai is.

Egy idős néniről – részlet

Másnap, ahogy ígértem vittem neki három darab kis csokoládét. Amikor kezébe adtam gyermeki izgatottsággal állt neki kicsomagolni. Mosolygott. Ízlelgette az édességet. Megkért arra, hogy az utolsó darabot tegyem el a fiókja mélyére.

Egy idős néniről – részlet

Egy bizonyos életkor felett sorba jönnek a betegségek. Ajtónkon nem kopogtat, csak beállít hívatlan vendégként megnyomorítva életünket. Az idős kérdezi – mi jöhet még? Nincs válasz, csak a sok bánat.

Az emberi élet különböző szakaszaiban eltérően gondolkodunk. Fiatalkorban a lakás, az autó fontos tárgyi értékeink, de amikor megöregszünk, teljesen átrendeződik értékrendszerünk. Egy idősnek az egészsége a legfontosabb, számára ez az igazi érték.

Levél a kedveshez – részlet

Az orrod hosszú, egyenes vonalú, férfias, mely alatt vékony ívű ajkaid csókolták a számat. Érdekes párosítás egy arcon. A nagy orr a hatalmat, az erőt szimbolizálja, ezzel szemben a vékony ajkak az érzékenységet, a sérülékenységet jelentik számomra.

Levél a kedveshez – részlet

Szeretem kezeid érintését. S a mosolyodat, mellyel olykor szándékosan gyermekien nézel a világba. Félrebillentett fejjel, férfias, markáns arccal, mosolygós, huncut, kacsingatós szemekkel. Vigyázz magadra! Féltelek kedvesem.

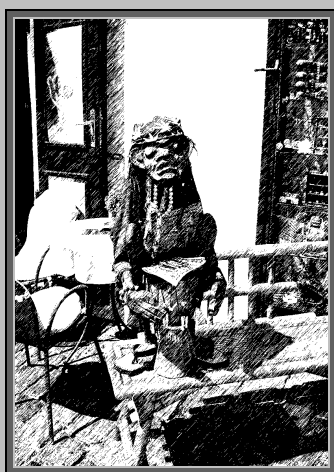
Levél a kedveshez – részlet

Ennek az évszaknak meg van a maga varázsa. A fenyő illata, a fahéjas forralt bor íze, a gyertya lángja és az ünnep feledhetetlen pillanata teszi meghitté a karácsonyt. A korán sötétedő város fénye, az otthon melegsége, az ünnep szépsége, mind-mind egy csodálatos mozzanat. De, akkor én mégis miért nem szeretem a karácsonyt? Talán, mert nem vagy itt mellettem. Bárcsak itt lennél velem...! Kellemes ünnepeket! Még a házunk előtt álló hóember is ezt üzeni neked. Ne köszönj meg semmit kedves, én legbelül titkon érzem, hogy örülsz nekem!

Szeptember volt – részlet

Nem találkoztunk többé, nem tudtuk, hogy akkor utoljára integettél a távozó vonat után, s hogy utoljára csókoltuk meg egymást. Nem jött több sms tőled. Egyszer postán elküldtem neked a kedvenc verseimet begépelve, könyv formájában bekötötve. A lapjai közé bele tettem egy kis sárga virágot, és egy lila ibolyát leszárítva. Nem jött rá felelet. Sokszor a némaság a legtöbbet elmondó válasz.

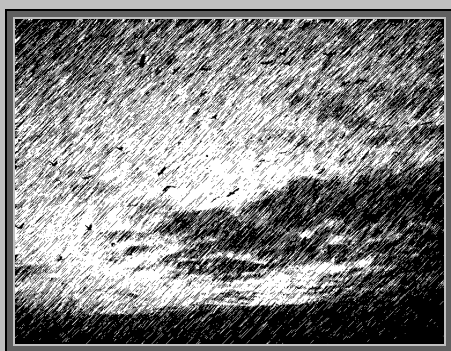
Szeptember volt – részlet

Éár év elteltével felismerni véltelek téged egy háttal álló férfiben. A lépései, a haja, a testalkata, magassága a tiéd volt. Csodálkoztam is, hogy mi sodort téged ide, oly messzi távolból. Aztán rájöttem, hogy csak illúzió volt az egész. A férfi megfordult, és nem TE voltál az. Zokogtam befelé.

Szeptember volt – részlet

Többször elmentem azokra a helyekre, hol együtt voltunk négy évvel ezelőtt. Immár egyedül, magányom társaságában. Az emlékezetemben én még a mai napig őrzöm a legelső találkozás emlékét, a sötét hajad, ahogy nyirkosan a homlokodra tapadt, a nevető, kacsintó, huncut szemeidet a sarkukban megbúvó szarkalábakkal, az erős férfias orrod, az ívelt ajkaidat s körülötte a nevetéskor meghúzódó barázdát, ami markánsná, férfiassá tette arcodat. Beleégtek emlékezetembe boldogságunk letűnt pillanatai, ami most egy fényképről mosolyog vissza rám...

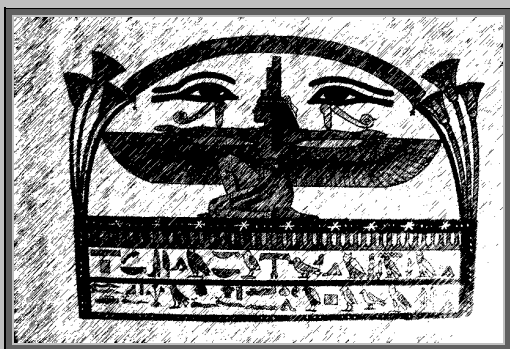
Szeptember volt – részlet

Te nem jöttél többé. Olyan voltál, mint egy vándormadár, mely hirtelen feltűnt életemben, egy darabig letelepedett szívemben, majd fészket bontott, s továbbrepült. Így visszatekintve a múltba csak most értettem meg igazán, hogy ez a madár mindig úton lesz, s mindig vissza fog repülni egy rövid időre a tőlem távoli fészkébe.

Feledés

A múlt ködében a távolba nézel merev tekintetteddel, s én kérdezek. Te nem felelsz.
– Ilyen a férfi? – kezeim feléd nyújtom, miközben köddé válsz... letűnt múltam árnyékán.

Szeretni fáj

Émlékszel? Szeretni bűn, és fájdalommal jár, ha olyat szeretsz, kit nem lehet, mert köti a fogadalom, a hűség és a tett.

Akkor is, ha olyan szeret, ki nem teheti, mert fél, meg különben is; *„soha nem voltál a második, mindig csak téged szerettelek, s ha fáj, most akkor is ezt kell tennem... Isten veled!”* – neveted miközben a másik, a bánattól szenved.

Féltékenység

Tompa fájdalommal martál belém.
Húsomat darabokra szakítottad szét. Most
végre távozom életed színfalai mögül, és
egyenes tartással búcsúzom tőled te gyarló,
mindent lángba borító féltékenység.

A természet

Lemeztelenítette magát a természet, s fehér ruhába öltözött.

Majd megjelent a nap fénye, hogy meleg költözzön a télbe.

A december fagyos szíven úrrá lett a nap melegsége.

De te szíved hidegségén, már a természet sem tudott úrrá lenni...

Hazug évszakok

Elűnt, köddé vált a semmi, egy meleg nyári nap alkonyán. Nem ölel már, s nem csókol a táj, csak büntudattal őszbe hajtja fejét tán. Zokog az ősz, szeptember volt, majd jött a többi... tél, tavasz, csapodár nyár. S te hitted, pedig tudod, hogy hazug az ősz, s a tél is csak tavasz már, mely oly rég, de tovaszállt.

Illatok

Émlékszem az illatodra, mélyen őrzi tudatom. Szíved fogta magát s köddé vált egy hús, téli alkonyon. Így lett kietlen a táj, s kietlen a vágy, mely nemrég még bennem tombolt. De mikor gondolataimban felcsendülni vélem hazug szavaid, feledésbe merülnek azok a régi kedves illatok.

Adtam, s te kaptál

Meggyilkoltad bennem az ősi ösztönt, s szeretni többé nem tudlak már.

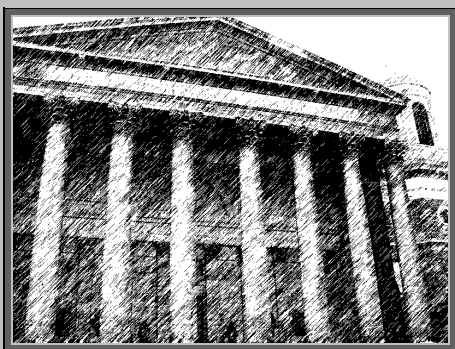
Napról-napra egyre többet adtam magamból, s nem maradt már semmim. Minden nappal kevesebb lettem általad, míg te gyarapodtál!

Legvégül kiirtottad belőlem a szeretni tudás képességét is. Hát most végleg ég veled egykori kedvesem.

Magányos

*M*agányos vagyok. Nem szól a zene. Csak a csönd van, de most olyan jól esik lelkemnek hallgatnia...

Régi naplóm

Naplóm írásait lapozgatván felszakadnak
begyógyultnak hitt sebek...
Úgy látszik az idő, mégsem jó gyógymódja a
rég, mély sérülések fájdalmának csillapítására.

Feledés

*F*eledni valakit, kit egykor nagyon szerettél, minden hibájával együtt, s most, hogy választott, gyűlölni próbálsz, az felér egy merénylettel saját szíved ellen.

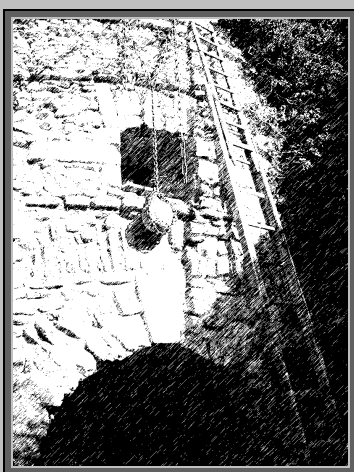

Rom

Mert aki egyszer szerelmes volt, az már
nem élt hiába – vallod.

De az igazi nagy szerelem magával ragad
mindent – ezt te is jól tudod.

Halad az élet tengerén, s mikor nekiütközik
egy jéghegynek, nem marad belőle más, csak
egy rom.

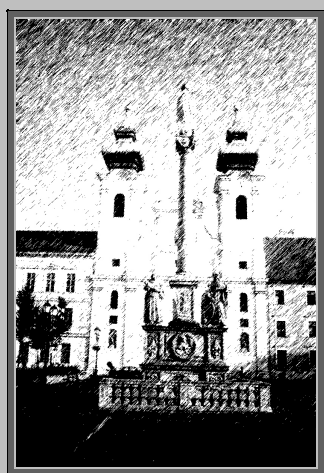
Szenvedély

Az élet egyik értelme a szenvedély, mely megöli eszünk helyes döntését. Egy gonosz, embertelen ösztön csupán, mely mohón maga alá gyűr bennünket, figyelmen kívül hagyva eszünk helyes cselekedetét.

Már csak emlék

*R*égi emléknyomokat keresek, melyet tovasodort a víz, és csillagos est alatt tett kijelentések után kutatok, melyet messzire sodort az élet.

Tolvaj

Ötét városban bolyongok az éj leple alatt.
Megállok a városközpont egyik kirakatánál,
és kezemet a zsebembe temetem.

Egy félig használt papírzsebkendőt, egy
húszforintost és kenyérmorzsa maradványait
találom meg benne.

Hazamegyek. Keresgélek. Sorra nyitogatom
szekrényeim ajtaját. S, hogy mi az, amit
hiányolok, még magam sem tudom. De
valami eltűnt.

A tányéron egy szerda óta otthagyott
almacsutka hever, a kávéscsésze piszkosan
otthelejtve. Nem ez az, amit keresek – mondja

bennem egy hang. Már három napja tart.
Valamit elvittek tőlem, elloptak belőlem.
Tolvaj! – kiáltom, s ekkor megértem, hogy ő
többé számomra nem létezik már, ki elrabolta
belőlem az életet.

Bánat

Mit akarsz még tőlem, te gyilkos bánat?
Miért követsz mindenhová a nap huszonnégy
órájában? Mindenhol érzem jelenléted, a
szobámban, az iskola folyosóján, a
fürdőszobám falai közt. Tudom, érzem, s
látom, amikor megbújsz ruháim között, vagy
eltipegsz előszobatükröm előtt. Már rég
kiszakítottalak a szívemből tövisestől,
gyökerestől. Ordítok – „Uuutállak!”, hogy
még mindig itt vagy, hogy még mindenhová
követsz... De kérlek, feledj el!

Kétségbeesés

*A*hajlamosak vagyunk a kétségbeesésre, amikor elhagynak bennünket. Hónapokon át sírunk, és mély fájdalmat érzünk a lelkünkben. Ez tulajdonképpen nem is a mi veszteségünk, hanem azé az emberé, aki elhagyott minket.

Változások

Érzéseink mindig változnak, de emlékeink örökké bennünk élnek, velünk öregszenek.

A változás abban rejlik csupán, hogy amin mi magunk nem tudunk változtatni, az minket fog megváltoztatni.

Távolság

Sosem leszek annyira messze tőled, hogy
ne érezzem jelenlétet a szívemben.

Miért van az, hogy, annyi fájdalmat okoztál
már nekem, de mindezek ellenére is csak
téged szeret szívem?

Emlékek

Ápaszzkodunk abba a reménytelenül szépnek tűnő emlékbe, pusztán azért, mert azt feltételezzük, hogy soha többé nem fog velünk olyan emlékezetes történni.

Akkor látjuk meg az igazságot, amikor a könnycseppek tisztára mosták a valóságot.

Vége már

*M*ost, hogy vége, már értem a valóságot. S az idő vasfoga megölt emlékeimből minden haragot, kegyes hazugságot. De ne hidd, hogy könnyű volt! Ó, ne hidd... szívem.

Szerelmes nő

Itt áll előtted egy nő.
Mosolyog. Él. Olykor téved.
De leginkább érez, és szeret téged.

Szerelmes emberek

Amikor igazán szerelmes az ember, akkor órákon át képes hallgatni a másikat. Néma csendben ülnek egymás mellett a fák lombjai alatt, egy megkopott padon, és úgy érzik, hogy a némaság ellenére is ez volt életük egyik legcsodálatosabb beszélgetése.

Plátói szerelem

*U*gye nem érti, hogy mit kerestem az Ön szobájában? Valamit, amire egész gyermekkoromtól fogva vártam.

Kislányként, amikor a folyosó legvégén álltam, minden egyes lépésemmel Önhöz igyekeztem közel kerülni... megfogni a boldogság apró gyöngyszemét, amelyről mindig is tudtam, hogy sohasem lehet igazán az enyém.

Kapaszkodom

Kapaszkodom a múltba, s egy feledhetetlen, tizenhárom évig elfojtott, majd felszínre törő érzések vulkánszerű csókjába.

Egyszerre – igazi odaadással – csak egy férfit képes szeretni a női szív.

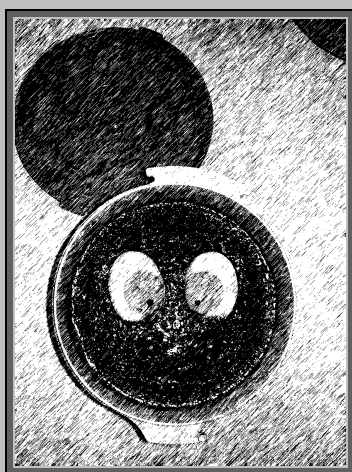

Időutazás

Egy jó pár gondolat zötykölődik fejemben, utamon. Odakint madarak repülnek a távolba egy titokzatos új élet felé. Míg idebent egy kalauz kezeli jegyemet.

Vagyunk páran így, hogy szeretünk, s szerettünk, küzdünk és küzdöttünk az élet nevű színdarab szereplőiként. Nyertünk, s most is nyerünk, ha hagyjuk kiköltözni a feleslegessé vált emlékeinket a szívünkből.

De mégis oly nehéz tovább menni, szeretni s jónak lenni. Mikor az élet alkonyán tilt az ész, és nem lesznek már remények, sem csodák.

Levesem – részlet

Levesem kavargatása közben emlékképek sokasága elevenedett meg fejemben.

A köménymagleves egy mosolygós óvodáskori pálcikaember fejének formáját vette föl előttem. A két bogyó a szeme, a köménymag pedig a fülei voltak. A vöröses zsírcsepp egy emberi szájra emlékeztetett. Ő rám mosolygott. Mintha azt szeretné tudtomra adni – „Ne félj, sikerülni fog a külföldi munkavállalás!” Óvatosan körbe néztem az ebédlőben, nehogy valaki meglássa, hogy mosolygok reá, de az ennivaló miatt történt ez velem. Én és a levesem...

Levesem – részlet

Ezen gondolatok motoszkáltak a fejemben, meg a múlton való elmélkedés. Itt az angliai leves nem mosolyog reám. Ő csak egy arcnélküli paradicsomleves, aminek semmilye sincsen, „csak” íze van. Sírok. Most tombol bennem először az az igazi honvágy szegény Magyarország iránt. Kinézek az ablakon. Kint süt a nap. Következik a második fogás – olaj hiánya miatt megfőzetlen állapotban. Elképzelem, hogy finom. Megint sírás a vége. Folyik a könnyem, elkenődik a sminkem. Sok idekint is a bánat.

Álmodom – részlet

Hallom, egyenletes lélegzésemet. Próbálok nem gondolni semmire. Pihenek. Alszom. Álmodom. Hangokat hallok, valami kolompszófélet, mely kintről szűrődik ide be. Képzeletben Magyarországon járok. Egy juhász sétáltatja, terelgeti nyáját. Érzem a friss levegő illatát, látom a nap sugarát, ami kedvesen simogatja fényével a hun földet. A madarak messzire szállnak szabadon, egy hitelek nélküli világba. Hangokat hallok... Képeket látok... a juhászról, de az is lehet, hogy a hangokat látom és a képeket hallom. Valószínűleg elmém kissé megháborodott.

Álmodom – részlet

De szép a nyáj. Kolompolások közepette megy a sok jószág. Egy kocsi hajt el mellettük. Hallom a szellő susogását. Hirtelen besötétedik, majd előbújik a napocska. Egy kisfiú szaladgál végig a domb oldalán, rohan a nyáj után, és még beszél is hozzájuk, de nem értem, mert nem magyarul teszi. Kiráz a hideg... Felébredek. Kinyitom szemem és újra hallom azokat a hangokat. Azonban nem a nyáj kolompol, hanem a szemközti házban készülődnek az ebédhez. A tányéron megcsörrenő evőeszköz hangját hittem kolompszónak. Hirtelen beborul az ég, majd újra kisüt a nap, de ez már nem az álmaimban, hanem idekint, a való életben. A kisfiú angolul beszél az utcán, és csak ekkor tudatosul bennem, hogy Angliában vagyok. Álmodtam, vagy tényleg mindez megtörtént velem?

A kisorádió – részlet

Tárgyak, emlékek, szavak s egy kisorádió. Másnak talán semmi, nekem az egész életet jelenti ez az „*apróság*”, melyhez egy emlék, s egy férfi kötődik. Talán ő az EGYETLEN, akire mindig számíthattam. Lelkileg mindvégig támogatott, meghallgatott a bajban, s mellettem állt bánatomban. Becsületes, egyszerű, jószívű ember, akit mindenki szeret. Egyszer adtam neki egy jelentéktelen, apró dolgot, s a következő alkalommal mosolyogva nyújtott felém egy kisorádiót. Nem az értéke számított, hanem az, ahogyan kezeimbe tette. Szeretettel, jó szívvel, adni akarással. Arca komoly volt, de szemei meleg mosollyal néztek reám. Nyújtotta keze a kis tárgyat, és jólesett szívemnek, ahogy szeretettel átadta nekem...

A kistrádió – részlet

Emberséges, akire mindig számíthattam, akkor is, amikor sok tennivalója akadt. Rám mindig szakított időt, figyelmes volt, törődött velem. Ritkán mosolyog, azt mondta, hogy neki „ilyen” a természete. Azonban Őt így is mindenki szereti, tiszteli. Nagyon jólelkű, nyugodt, egyszerű, szótlan, okos ember. Csak állt velem szemben, szájával nem beszélt, csak a szemeivel, miközben karjai nyújtották felém a kistrádiót. Csak EGY ilyen ember, csak EGYETLEN ilyen kistrádió létezik mindenki életében. Megöleltem és megköszöntem neki. Tulajdonképpen a köszönet nem az ajándékának szólt, hanem a jóságának, emberségességének, szeretetének s ugyanakkor ez egy búcsúzás is volt...

Szemeink beszéde – részlet

Agyamon fekszem, lehunyva vannak szemeim. S a gondolataim elszárnyalnak egy csodálatos szempárhoz. Kedves, meleg, barna szemek. S én most mégis fázom. Betakaródzom. Emlékeimbe temetkezem. Gondolataimba kapaszkodom.

Nem szóltál hozzám semmit, és mégis milyen sokat mondtál a tekinteteddel! Beszédesek a szemeid! Csak némán álltam veled szemben, a fürkésző pillantásaid tüzeiben, és az volt a gondolataimban, hogy meg kellene szólalnom, egy szót kellene mondanom. Szép volt az a néma pillanat. Csak álltunk ott, némán, gondolatokkal a fejünkben, érzésekkel a szívünkben. Néztam azt a gyönyörű szempárt – s a tulajdonosát. Alig pislogott, „csak” nézett. Nyugodtan, okosan, szépen...

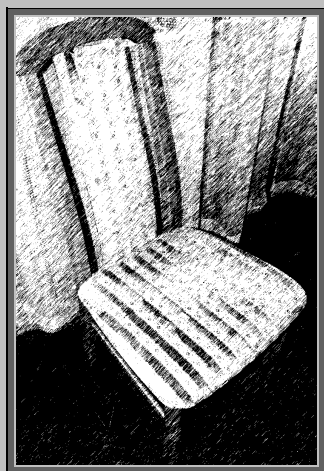

Szemeink beszéde – részlet

Számomra érdekesek a szemeink játéka, mert ha találkoznak, beszélgetnek egymással. A tulajdonosaik NEM, csak a szemeik beszélnek egymáshoz! Tekintetteddel nekem sok mindent mondtál még úgy is, hogy próbáltad nagy igyekezettel kontroll alatt tartani. Akkor, OTT a szemeid azt beszélték szívemhez, hogy szeretnek engem!

– Szoktál mosolyogni?

Már ezért érdemes volt élnem, hogy megtanítottalak a mosolyra. S ha nevetsz, akkor megnyugszom, hogy legbelül, lelked mélyén minden rendben van, és ez kivetítődik, megmutatkozik a nevetésedben is.

Szemeink beszéde – részlet

Valahol olvastam „...az igazán szerelmes férfi hallgatóg..., míg a nő megfogalmazza, szavakba önti szerelmes gondolatait, addig a férfi mélyen hallgat!” Eltitkolni érzelmeket, mert azt nem férfias dolog kimutatni.

– Azért volt ilyen nagy csend a szobádban, mert a szerelmes férfi hallgatóg?

Hangok – részlet

Szeretem hallgatni a hangokat! Szívemnek kedves elfoglaltsága, csodaszép játéka ez. Kikapcsol, s megnyugszom tőle.

A természet hangjai közül a vize a legkedvesebb. A tengeré... Amikor hallom a tenger vízének hangját, vele együtt hallom a sirályok dalát is. Rögtön látok képeket. Tengerpart, homok, naplemente, és egy pár árnyéka... Egy boldog páré.

Hangok – részlet

Számomra a legkedvesebb azonban a te hangod... Amikor hallom a hangod, látom az arcod, nyugodt tekinteted, és rögtön megnyugszom tőle. A legszebb hang, a legkedvesebb kép, a legnyugodtabb tekintet – a tiéd. És most már az enyém is! Köszönöm neked, kedves!

Fölállok. Odamegyek az ablakomhoz, és észreveszem, hogy elállt az eső, melynek kopogó hangját már nem hallom, de a tiéd örökre ott dobog szívem legmélyén.

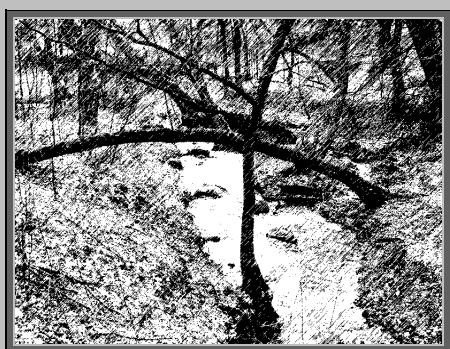
London

London. Túlcicomázott kavalkád. Kis ideig távol a szülőhazámtól, majd újra itthon. Nem lettem más. Nem felejtettem el odakint magyarnak lenni, s nem beszélem idehaza akcentussal az anyanyelvemet. Nem jöttem haza idegenként, ahonnan egyszer magyarként indultam el!

Emlékek

Amikor elővesz a honvágy, gondoldj arra, hogy minden más lett, mi korábban volt! Ezek már csak emlékeid, megkopott fényképeid a múltadból. Már semmi sem azonos azzal, ami akkor történt, ami még most is fáj benned. Megváltozott minden. Nemcsak az emberek változtak meg egy réges-régi munkahelyeden, hanem a táj, a körülmények, s te magad is. Jól tudod, még akkor is, amikor a múltadba visszavágysz. Minden idegenné vált. A régi utak, ahová visszakíváncozunk csak az emlékeinkben változatlanok.

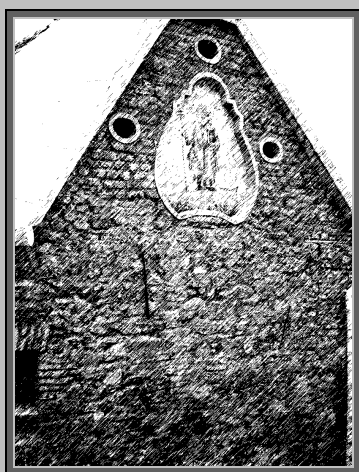
Magányos vagyok

*M*illió ember vesz körül. Mint a természetet a fák ölelése. Én azonban ennek ellenére is magányos vagyok. S, hogy mit teszek ilyenkor? Rád gondolok...

Álmokról

„Az igazi álmok megvalósítása gyakran nagyon nehéz, szinte emberfeletti gondokkal jár, de amikor megvalósul, annál nagyobb és tartósabb a boldogság” – tanácsolták nekem egykor bölcsen, okosan.

Bajban

Gondolom, tudod azt, hogy válságos pillanatokban senkire sem számíthatsz. Nincs rokon, barát, szerető, aki ilyenkor veled tartana. Mert ezekben a pillanatokban ők mindannyian eltűnnek, s te ott állsz egyedül, támasz nélkül. „Csak magadra számíthatsz!” – súgja neked odabent egy hang, s te legszívesebben beleüvöltenél az éjszakába a tehetetlenséged miatt. Legyél te is kicsit nyers, egy kicsit kedves és képmutató, de ne várj soha senki segítségére, mert csak te segíthetsz saját magadon!

A kis csónak – részlet

Úgy érzem magam, mint egy úszni nem tudó, akit beledobtak egy zavaros vízű, mély tengerbe. S most testem lebeg a *konvergencia program* anyagcseretermékeként. Saját földemen nem lelem helyem. Belehajítottak a tenger közepébe, két kezem pedig kapálódzik a zavarosban, testem elnyelik a habok, s a mélység húz le – egyre mélyebbre. Már nem sokáig bírom, s ekkor megjelenik egy kis csónak, belőle egy emberi kéz nyúl felém, testemnek táplálékot szolgáló segítséggel. Eszem, ezáltal testem gyarapszik, s erőm nő. Majd a kis csónak tovább áll, engem a mély vízben hagyva.

A kis csónak – részlet

Kapálódzom, fojtogatnak a habok, erőm
fogytán már... Egy távolról jövő gondolat jut
eszembe: „Jól jegyezd meg! Saját magadon
csak te tudsz segíteni!”

Elnyel a mélység, kezem-lábam kapálódzik a
létért. Majd a távolból feltűnik egy hajó, s a
félíg halott testemet kihúzza.

– Élő halott! A lelke halott, de a teste még él.

Üresség

Üres vagyok. Érzelmeim meghaltak. Amikor utamon elágazásokhoz értem, tiszta szívvel mindig a jónak feltételezett rosszat választottam. Akármi jött, az mindig csak rosszabb lett.

A fájdalmas szavak, hazug tettek immunissá tették érzéseimet.

Tovatúnt múlt

Ooha ne sírj azon, ami egyszer mosolyt csalt az arcodra! Örülj, hogy megtörtént, s hogy részese lehettél!

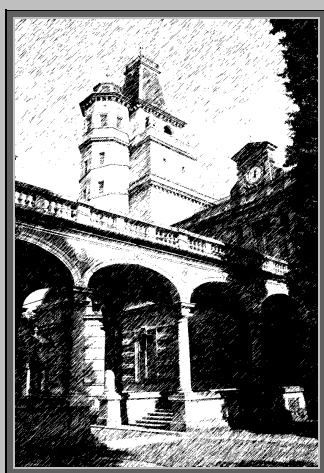

Viszonzatlan szerelem

A viszonzatlan szerelem tart a legtovább.

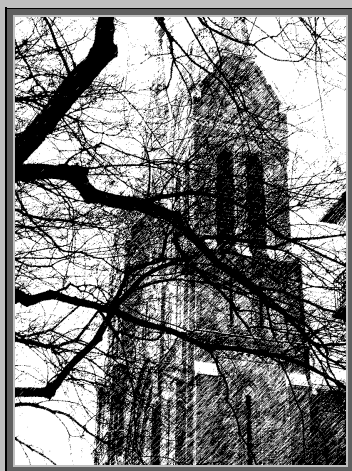

A viszonzatlan szerelem életfogytiglanra lett ítéelve.

Szerelem?

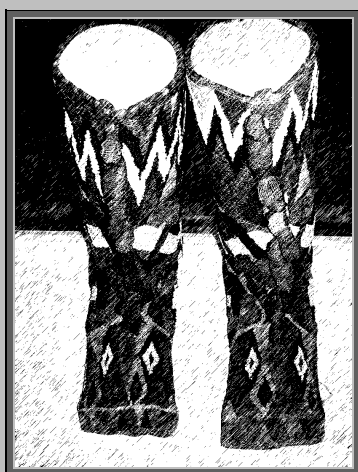
A szerelem egy múltó, röpke idillikus állapot. Van ennél egy sokkal erősebb, mélyebb érzés idebent a szívünkben, ami két embert összetart. És ez nem a szerelem, hanem a család és a szeretet. Azonban sokan képtelenek egymás mellett „csak” szeretetből élni. Ezért újra és újra keresik a boldogságot.

Töprengés

Nézel a távolba. Kis idő múlva egy pontot fixálsz. Eszedbe jut a múlt. Majd távolítasz, miközben odakint a fák futva kísérnek utadon. A csend túl hangos a lelkedben. Benne viharos zaj honol. Töprengsz.

Jó pár ember van az életünkben, kik oly mély nyomot hagytak bennünk, hogy emléküket egy életen át cipeljük a sírig... – gondolod, s megnyugszol, mert megérkeztél végre.

Küzdelem

A létnek minden egyes mozzanata egy fájdalmas megmérettetés. Küzdelem a nem létezett szebb napokért. Ma jön a gázszámla, holnap a gyógyszerek költsége. Kétségbeesetten csoszogsz ki a konyhádba valami kis erőtartalékért. Kinyitod a hűtőd ajtaját, ami kong az ürességtől. Kurválnodni mész a nem létező munkákért, de mindenhol csak leépítések, meg némi bejelentetlen minimálbéres helyek. Üres a hűtőd, s tudod, ha mindenkinek lenne munkahelye, mindenki kedvére ehetne.

Munkanélküliség

A munkanélküliség testet-lelket megbénító fekete nyomor. Először csak nem eszel, majd felmondja a szolgálatot tested, s ebben az örvényben szép lassan lelked is belepusztul. Végül már az ágyadból sem tudsz kikászálódni, hogy reggelit készíts magadnak, s hogy fürdőszobádban útrakészre elkészítsd magad.

*„Nem szeretnék a mai fiatalok helyében lenni!
Se munkahely, se lakásvásárlási lehetőség,
csak a mindennapos küzdelem. Nekünk azért
még volt munkánk, háztáji, s egy kis
vályogház, de a mai fiataloknak semmi esélye*

sincs – hallod a buszmegállóban sopánkodó idős asszonyka hangját.

Az utcán benned a félsz honol, s ott van még a szégyenérzet. *„Jaj Istenem csak össze ne fussak ismerőssel, mert mindet csak az érdekli, hogy találtam-e már munkát!* – mondja benned egy hang, miközben gondterhelten beállsz az ötvenezredik ember mögé a sorba.

Otthon eközben egyik számlád a másik után érkezik a postaládádba. S mire kifizetnéd az egyiket, megérkezik a másik. Mi lesz velem! – elmélkedsz a sorban állás közben.

Munka továbbra sincs – közli egy ott dolgozó hang. S e hír hallatán dühös lesz az az ötvenezer ember – a te gyomrodban pedig szúró fájdalom ingerel.

Családunk minden tagját megérintette már többször is a munkanélküliség pokla. Független az iskolázottságtól, akarattól, kitartástól. Sokan azt mondják, összeköttetés kell... no meg persze jó időben a jó helyen... Nem feledem édesanyám vigasztaló szavát: *Aki soha nem volt munkanélküli, az nem tudja beleérezni magát a másik nehéz helyzetébe. Csak ülnek egy irodában, az íróasztal mögött.* Én erre csak azt tudom mondani, hogy rossz időben és rossz helyre születtem...

Szegénység

Édőbe tellett, míg felnőttem hozzá, s megtanultam, hogy a szegénység nem egyfajta állapot, hanem bennünk lévő űr, egy hiány. De a szegények rendelkeznek csak igazán gazdag érzelmvilággal. Így aztán én semmi pénzért nem cserélnék „szegény” gazdagok felszínes és üres életével.

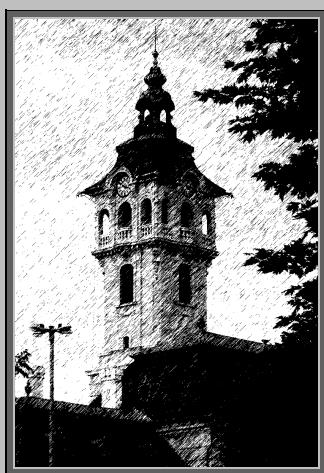

A valóság szavai

Ahhoz, hogy érzésekről beszélj,
érezned kell.

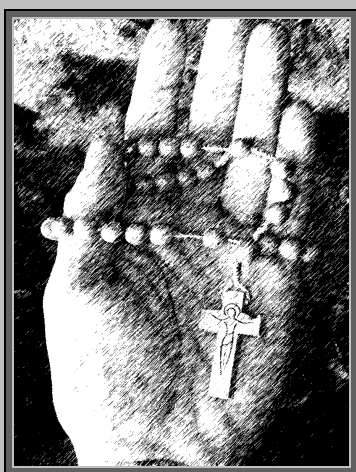
Ahhoz, hogy szerelemről mesélj,
szeretned kell.

S ahhoz, hogy a nyomorról hitelesen írj,
bele kell születned.

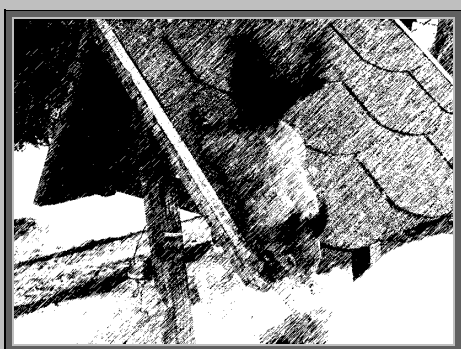
Pénz és becsület

Pénz és a becsület soha nem fért meg egymás mellett. Becsülettel ugyanis nem lehet pénzt keresni.

Emberi kéz

Vedd féltő gondoskodásba érzékszervedet, mely egyben munkaeszközöd is! Hiszen a kezed, te vagy magad.

Értékeink

*M*indenedet elvehetik tőled. De vannak, dolgok, melyeket soha senki sem.

A madarak V-alakú repülésének látványát, az erdei madárfüttyök kellemes hangját, a tavaszi virágok színpompáinak látványát, az édes nyári gyümölcs húsának zamatát...

Értéktárgyaidat, neveden lévő vagyonaidat, szerelmedet igen, de a természet ajándékát soha, senki sem...

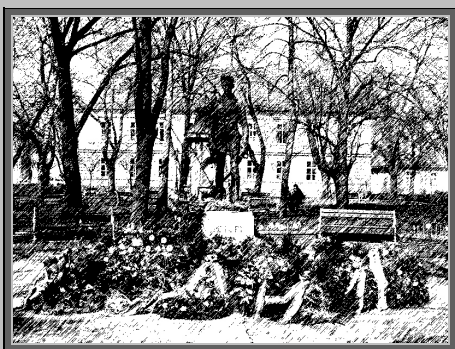
Sorstársaimhoz - részlet

Hogyan felejthetném el a nővérke dicsérő mosolyát, amivel megjutalmazott, legelső szurim beadását követően. S az orvos nyugtató szavát, mellyel lelket öntött belém. A legelső rossz, majd jó eredmények könnycseppjeit. Anyám arcát, mint megrémült szülőét, aki félti gyermeke egészségét. A rendszeres kontroll vizsgálatokon való megjelenéseimet. És egy megfelelő életmód kialakításának próbálkozásait.

Sorstársaimhoz - részlet

Szerencsésnek mondhatom magam, mert a cukorbetegség sohasem volt számomra szegény tárgya. Nem származott belőle hátrányom munkavállalás területén, és egyéb más élethelyzetben sem. Nem néztek rám másként, ugyanolyan ember voltam, mint bárki más! Mégis minden diabéteszesben megvan egyfajta bizonyítási vágy, saját magával szemben, hogy *érek annyit, mint az egészséges, el tudom látni a munkáimat úgy, mint a többiek, sőt... lehet talán jobban is! Nem hiszem, hogy másképp néznek ránk egészséges társaink, hiszen a földön millióan élnek ebben a megváltozott anyagcsere állapotban, amit véleményem szerint nem is helyes cukorbetegségnek nevezni. Ez csak egy hiányállapot, mellyel meg kell tanulni együtt élni! KELL és LEHET is!*

Sorstársaimhoz - részlet

Milyen szerencsés vagyok. Milyen jó, hogy én csak cukorbeteg vagyok! Nekem ez jutott, a másoknak sokkal több és súlyosabb betegségek sorozata. Ez erőt ad. És a pozitív gondolkodás, hogy soha nem szabad elcsüggedni. Semmim nincs, de van egészségem és van hitem önmagamban. Az egészségnél nincsen nagyobb érték, rajtunk múlik, hogy mennyire vigyázunk rá. Akkor értékeljük fontosságát, amikor már elveszítettük.

Sorstársaimhoz - részlet

Egy kedves szó, egy mosoly és a biztató szavak, eredményesebb terápiával bírnak, mint a gyógyszerek.

A diabétesz nem gátolja meg a jó eredmények, teljesítmények elérését!

A cukorbetegség sokkal többet adott, mint amennyit elvett belőlem.

Az Úr és Én - részlet

*M*indig ott lesz a tiltott gyümölcs a földön (is). S ez kísértésbe ejti az embert, de meg kell tanulni erősnek lenni! Akkor bármilyen szerelem jön veled szemben, bármilyen ékszer kerül kezeid közé, te ellen fogsz tudni állni a csábításnak!

Az Úr és Én - részlet

Ha mindenki visszalopná azt, amit tőle elvettek, akkor itt nagy rendetlenség, zűrzavar, káosz keletkezne. Élj aszerint, hogy amikor „*megdobnak kövekkel, Te dobd vissza kenyérrel*”. Ha sérelem ér, jósággal reagálj rá!

Az Úr és Én - részlet

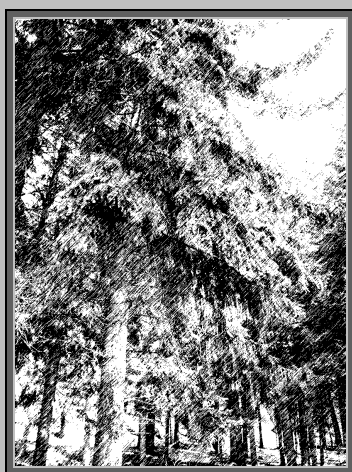
Nálatok a földön, mindenkinek nagy szüksége van kenyérre. A mennyben meg fogod azt is kapni, amiben nem volt részed idelent. Ott minden ember egyenlő, nemére, korára, bőre színére, intelligenciájára, egzisztenciájára való tekintet nélkül. Mit teszel most? Te is gyűlölsz. Tanuld meg! *Gyűlölet, csak gyűlöletet szít.*

Az Úr és Én - részlet

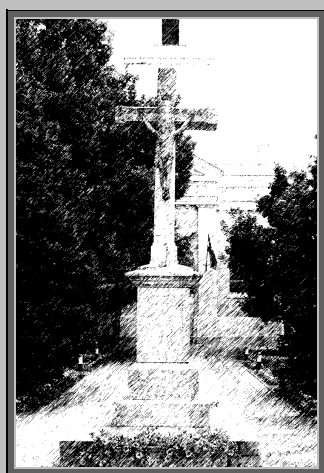
– *U*ram! Azt mondtad, hogy a bűnös meg fog bűnhődni előbb-utóbb mindenért. A szerelemben is? A bűnös férfi, aki hűtlen, érzelmeket hazudik, meglopja a szerelmet... ő is fog szenvedni?

– Fog, ...de ne akard, hogy szenvedjen! Miért jó neked az, ha mást szenvedni látsz? Attól te boldogabb leszel? Visszakapod azt a szerelmet? Inkább arra gondolj, hogy azokban az időkben mi volt szép.

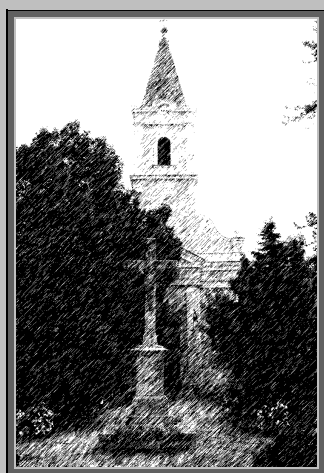
Az Úr és Én - részlet

- *U*ram! Barát az, aki elviszi az álmaimat?
- És az, aki ilyet kérdez egy korábbi barátjáról?

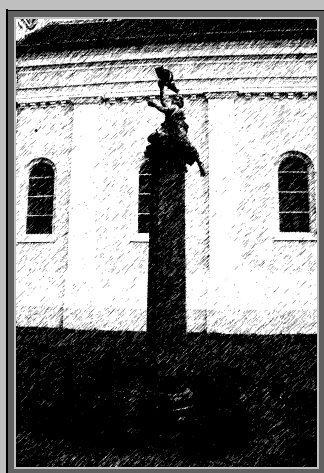
Az Úr és Én - részlet

A becsület mindnyájatokban benne van, csak túlságosan a lelketek mélyére került. Ott van az, még a bűnözőkben is, csak a rossz föléje került. Meg kell szüntetni a rosszat magatokban, és akkor szabad útja lesz a becsületnek.

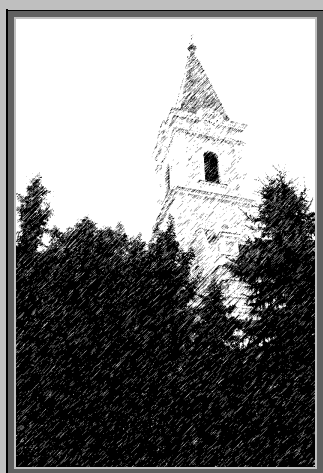
Az Úr és Én - részlet

- *Ha* az ember tudja, mi a helyes, mi a követendő, akkor miért *bort iszik, miközben vizet prédikál?*
- Voltak-e lábaidon olyan cipők, melyekkel hamis útra tévedtél, miközben te magad is prédikáltad hol a helyes út?
- Hát mások lábain voltak-e?
- Pimasz vagy! A pimaszság gyermeteg tulajdonság, mit felnőtt fejjel nem tehet meg az ember.

Az Úr és Én - részlet

– *A*z ember mindig megmarad legbelül gyermeknek. Egyébként a gyermeki pimaszság: őszinteség, melyet van úgy, hogy nem akarunk hallani, ha nem a kedvünkre való. Felnőttkorban is megmarad ez a tulajdonság, csak azt kibeszélésnek nevezzük, s egymás háta mögött tesszük. Akkor nem jobb-e *gyermekien* pimasznan, őszintének lenni, mint *felnőtteen* a másikat háta mögött „kibeszélni”?

Az Úr és Én - részlet

*T*e megint gyűlölsz! Helytelen. Ha utálsz,
utálni fognak mások is. Ha szeretsz, téged is
viszont fognak szeretni.

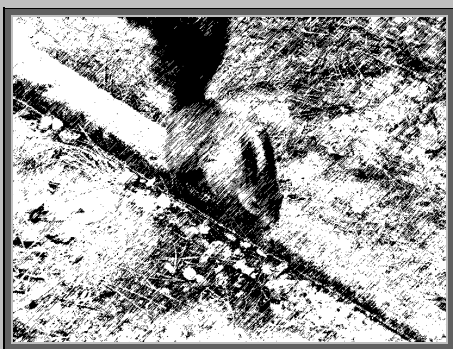
Az Úr és Én - részlet

Ne akarj mindenre ésszerű, logikus magyarázatot kapni. Vannak dolgok, melyek nem logikai elven működnek, hanem itt legbelül a szívben, érzésekből táplálkoznak! Sokszor, a néma csönd okosabb válasz, mint a szó.

Az Úr és Én - részlet

Ne írj kétértelmű, vagy utalásos gondolatokat, mert más esetleg félre értelmezi! Akarva és akaratlanul sose bánts meg másokat!

Az Úr és Én - részlet

Próbára tettelek. Ha valamit megtanulsz, azt miért nem alkalmazod a gyakorlati életben is? Megtanítalak szeretni. Megtanulod, és mégis ha a gyakorlatban kérem vissza tőled a tanultakat, akkor nem tudod alkalmazni.

Az Úr és Én - részlet

A szeretet szót saját szám íze szerint úgy definiálnám, hogy két ember közötti érdek nélküli, viszonzásra talált, legszorosabb emberi kapcsolat. Ezért élünk. Ez a legnagyobb motivációs erő az életben maradáshoz. Amikor úgy érezzük, hogy nem szeretnek minket, nem akarunk többé élni.

Az Úr és Én - részlet

Ősmertem egy olyan embert, aki egész életén át, hajszolta a pénzt. Mindene meglett. A barátai elfordultak tőle, az egészsége odalett. Ott volt még a vagyona. Egy szép napon megkérdeztem tőle, hogy odaadná-e vagyonát az egészségéért. Szerintem te magad is tudod rá a választ. Most odaát van. Fenn a mennyben, mert utolsó éveiben megtisztult.

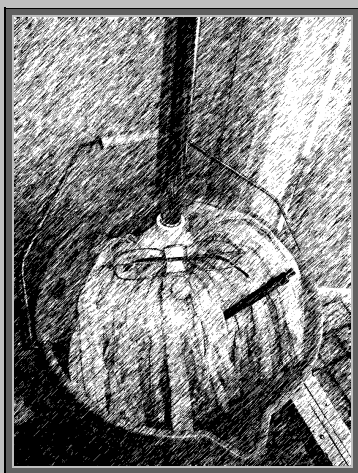

Az Úr és Én - részlet

- *U*ram! Mi a boldogság? Mit kell érezni egy boldog embernek? Hogy néz ki a boldog ember?

– Boldogság az, amikor adhatsz másoknak, amikor örömet szerzel, vagy segítesz másokon. Amikor a szél megszimogatja arcodat, amikor a nap fénye mosolyt csal ajkadra, amikor magad körül hallasz nevetéseket, madárcsicsergéseket, amikor a bor cseppjei oltják szomjadat.

– Kérlek, taníts meg erre, minket, embereket! Könyörgöm! Hiszen oly szép lehet a boldogság, ahogy kipirult arccal megpróbáltad lefesteni nekem.

Gyermek Én

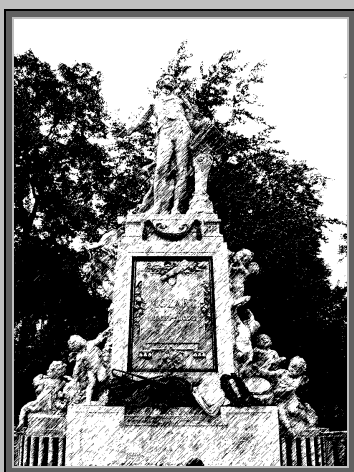
„A boldogság mosoly ízű” – mondták
nekem egykor.

Ne nevetess! Szégyenlősek a szarkalábaim.

„Ha itt hagysz, ugye veled mehetek!” –
kérleltél oly kedvesen.

Ismeretségek

Szeretek új emberekkel ismeretségeket kötni. Különösen azokkal, akik bejárták már a fél világot. Mert ők, miközben elbeszélik élettörténeteiket, egy picit te is mesédjük szereplőjévé válsz, tapasztalatukkal gyarapodsz. S még érdekesebbé válik ez az amúgy sem megismerhető piciny világ.

„A fény harcosa” – részlet

Minden új nap egy új élet. S minden újszülött egy leendő fényharcos, aki kitartóan küzd az életbemaradásért. Tudja, hogy egy életet kapott, amit nagy becsben kell tartania. S ha olykor hibázik is, azt időben felismeri, és igyekszik minél hamarabb korrigálni. Ebből okulva pedig nem követi el kétszer ugyanazokat. Tiszteli embertársait és segít a rászorulóknak. Nem foglalkoztatja, hogy másoknak mennyivel jobb, vagy könnyebb, s hogy ő maga miért van jelen a világban, csak él, küzd, boldogságot kap, és örömet szerez másoknak. Mosolyog, még akkor is, ha legbelül valami nagyon fáj. Soha nem tesz olyat másokkal, amiről tudja, hogy neki is fájna, ha vele tennék. Barátkozik, de ugyanakkor távolságot is tart. Édesanyját

Istenként tiszteli, hiszen tőle kapta az életet.
Igyekszik megfelelni szüleinek, majd a tőlük
tanultak alapján beilleszkedni a társadalomba.
Képesek a jót meglátni, s a rosszat elkerülni,
legyőzni. Nem utolsósorban követi szívét,
aminek helyes döntését jó tetteivel is igazol.

„A fény harcosa” – részlet

Nehéz meglátni mindenben a jót. Megbecsülni a hétköznapi apróbb örömeit, értékeit. Barátnak lenni kiváltság és tisztelet. Hiszen mindenkinek csak „egy” a legigazibb. A fényharcos boldog, mert barát lehet. Együtt kacaghat és sírhat a másikkal. Tudja, hogy a titkokat, miket rábíztak meg kell őriznie. Ő a kiválasztott. A tucatemberek közül az egyetlen. Ez örömmel tölti el. De ha időnként visszautasítják, vagy csupán nem érnek rá, akkor sem lógatja az orrát. Továbbmegy az úton, miközben új barátokra lel. A kudarc nem tántorítja el az új ismeretségek kötésétől. Olykor szomorúan sétálgat a vízparton, s elmélkedik a múlt eseményein. S még az is meglehet, hogy hiánya egy szép napon feltűnik a másik szemében.

„A fény harcosa” – részlet

Mi, akik harcosok vagyunk, jól tudjuk, hogy nagyon kemény munka és hosszú út árán találjuk meg azt az egyetlent, akire rábízhatjuk életünket. Az út tele van elágazásokkal, ösvényekkel, bukkánókkal, de mi mégis végighaladunk rajta, hiszen minden embert egy igaz cél hajtja. Megtalálni a boldogságot, társra lelni, családot alapítani. S előfordul, hogy visszautasítanak? Igen, megeshet. Melyik ember életében ne fordult volna elő? Mindennek oka van. A legkézzelfoghatóbb indok, ami magyarázatul s vigaszul szolgálhat a fény harcosának az az, hogy „nem Ő volt számára a legmegfelelőbb, a legigazibb”. De egyszer mindenki megtalálja a másik részét, s így válik egésszé. Én bízom benne, hogy így lesz.

„A fény harcosa” – részlet

A fényharcosnak azt mondta egyszer az édesapja. Mindig légy körültekintő. Szeresd és tiszteld a nőket, mert ők mindent megtesznek értünk! Szenvednek megszületésünkkor, sírnak, ha fájdalmat látnak arcunkon, és örömkönnyek folynak szemükből, ha családjukat boldognak látják. Ne akard őket megérteni, hiszen sokszor még ők maguk is képtelenek erre! Vannak apróbb hibáik, de nekünk nagyobbak. Biztos, hogy lesznek elágazó utak az életedben, de mindig tartsd szem előtt a másik érzéseit is döntésed meghozatala előtt! A nők nélkülözhetetlenek életbemaradásunkhoz, akár a víz, a levegő vagy a fény!

„A fény harcosa” – részlet

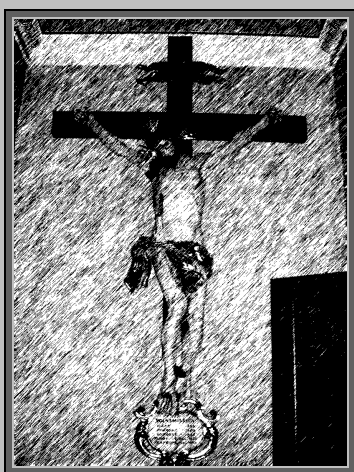
A fény harcosa okosan gondolkodik, még akkor is, ha olykor esze cserbenhagyja őt. Egy darabig próbálja megérteni a helyzetet, megalázkodik, s lihegve fut a szekér után, amely nem veszi fel többé. Aztán a távolban megjelenő nap narancsos fényénél megvilágosodik elméje. Tudja, hogy a fájdalom egy múlandó állapot, s azzal is tisztában van, hogy minden sérülés erősebbé teszi az embert, illetve fejleszti problémamegoldó-képességét. Szíve örökre csak a szépre emlékszik vissza, és sohasem fogja kitörölni a másik emlékét, még akkor

sem, ha mély sebeket kapott tőle a harctéren. Tudja, hogy nemcsak adott, hanem kapott is. Okul, intelligensen fejlődik, hogy legközelebb ne kövesse el ugyanezeket a hibákat. Nagy nehezen talpra áll és továbbmegy. Megerősödve. Megokosodva. De ehhez éveknek kell eltelnie.

„A fény harcosa” – részlet

Ősz koponyánk elméjében is megmaradunk örök gyermeknek, kik vágnak tartalmas emberi kapcsolatokra, játékokra, ölelésekre, szeretetre, barátokra s egy párra. Hiszen minden ember szociális lény, kinek társa nem a magány kell, hogy legyen. Nem elég vágyakozni, majd megszerezni a barátokat, szerelmeket, hanem meg is kell tartani Őket. Mert MI, akik egyszer magunkhoz közel engedték a másikat, valamilyen szinten felelősek is lettünk érte.

Egy halhatatlanról – részlet

Nem hiszem el! Miért mindig a jók mennek el? Ez nem lehet igaz, hogy itt hagyott bennünket! Ez csakis valami tévedés lehet. Nem és NEM! Harminckét évesen elragadta a halál. Még annyi tennivalója akadt volna itt lent, a földön. Meg egyáltalán, ilyen idős korban még mindannyian halhatatlannak érezzük magunkat. Akik előtt még ott az egész élet, a családalapítás gondolata, az első lakás megvásárlása, utazások, élmények sokasága...

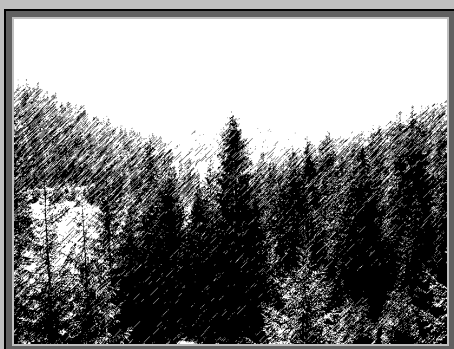
Egy halhatatlanról – részlet

Éltem, ahogy hátrafordul és búcsúzól még egy utolsó csókot dob a párja, s a gyermeke felé, miközben arra kérleli őket, hogy örökké boldogok legyenek. Mert ő nem megy el, csak elköltözik egy másik világba, ahol örökké egymás szívében fognak élni tovább.

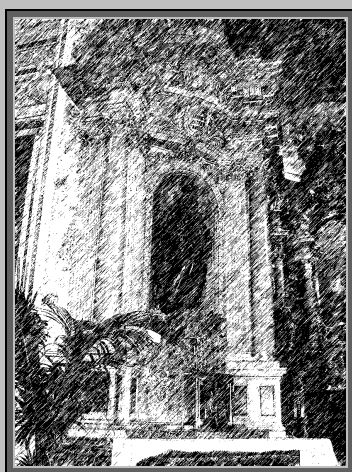
Egy halhatatlanról – részlet

Nem tudok megbékélni a gondolattal, hogy neki csak ennyi idő jutott a boldogságra, hogy soha többé nem ébredhet a kora reggeli napfény sugarára és a madarak dalára. Nem ízlelheti többé a csokoládé lágy, krémes ízét. Nem élvezheti az élet szabadságát. Nem lélegezhet, nem ihat, ha megszomjazik, s nem ehet, ha megéhezik. Nem ölelheti többé a szeretteit sem... legalábbis itt, a földön nem...

Egy halhatatlanról – részlet

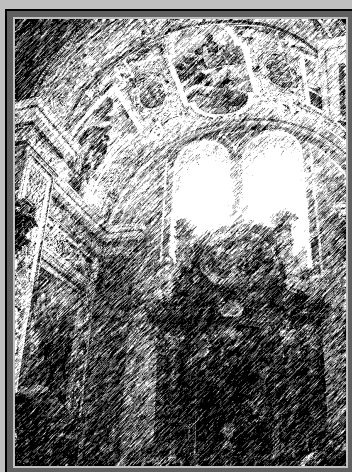
*F*áj, hogy elmentél közülünk. De végre megértettem, hogy mindenkit életében kell szeretni, megbecsülni, díjazni. Nem szabad várni a legalkalmasabb pillanatot, vagy majd a holnapot, mert mindig a ma a legmegfelelőbb arra, hogy elmondjuk mennyire kedves, értékes számunkra a másik. Lehet, hogy történik velünk valami és soha többé nem lesz alkalmunk arra, amit még legutoljára mondani szerettünk volna. Nem tudom megérteni, amit az összes halandó ember, hogy előbb-utóbb vége...

Egy halhatatlanról – részlet

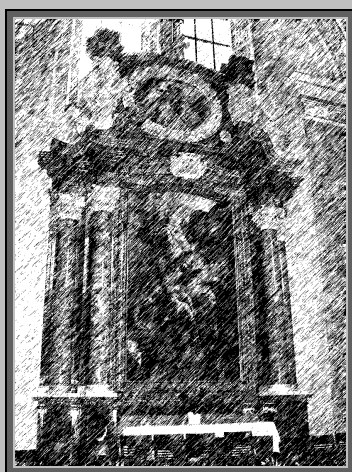
Émlékképek elevenednek meg előttem az osztálytársamról. Ötödikesen hatalmas szívvel adta át az otthonról hozott csokoládéját az énektanárnőnknek...

Az ő arca sohasem volt komoly. Hisz mindig csak nevetett... meg adott... és szeretett. Nem ismerte a szomorúságot. Hihetetlenül pozitív ember volt. Soha nem láttam letörtnek, mindig viccelődött és mindenkihez volt egy kedves szava.

Egy halhatatlanról – részlet

*E*gy élet lángjának kihunyásával földünk másik pontján, éppen ezzel egy időben talán egy új élet fakad. Mert mi, akik egyszer megszülettünk, mind halandók vagyunk. Csak szeretteink szívében válunk halhatatlanná és azokéban, kiknek egykor kellemes pillanatokat szereztünk a kedvességünkkel.

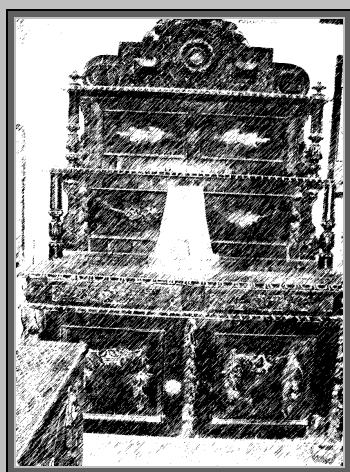
Egy halhatatlanról – részlet

*S*sak egyetlen életünk van. Féltünk kell, mint egy drága kincset, hiszen minden nappal megrövidül. Minden percét örömmel, boldogsággal kell megélni. Mert hiszen oly szép az élet, és annyi de annyi öröm vár még ránk.

Barátság – részlet

A barátság színtere sokkal mélyebben van lelkünkben, mint a szerelemé. Nincs szükség vágyakra, küzdelmekre, mégis minden szenvedélyt kielégít. S míg a szerelem egy múló, röpke idillikus állapot, addig az igaz barátság egy életen át tartó szeretet.

Barátság – részlet

Nem leltem helyem a világban. Minden szomorú volt és sötét. A szobámban pedig rumli honolt. Aztán megjött a barátom, végighallgatott, és minden élmény visszakerült polcaim megszokott helyére. S most már azt is tudom, hogy hol a helyem a világban.

Barátság – részlet

Mi a barátság? Elsősorban két ember közötti érdek nélküli, kölcsönös fogadókészséggel egymást segítő társas forma.

A barátság megfoghatatlan szeretetpontok sokasága a láthatatlan végtelenben.

Barátság – részlet

A barátság csak egy szinttel áll magasabban a szerelem fölött. Itt többnyire csak az érzelmek dominálnak. De a barátságot a szív és az ész is elismeri.

Nem velünk született ösztön, hanem életünkben kialakított kapcsolat, mélyen gyökeredző érzésekkel.

Barátság – részlet

Emberközeli élethelyzetekben megszerettem egy-egy embert. Néha ez az egy-egy pillanat többet jelentett számomra, mint az egész eddigi életem.

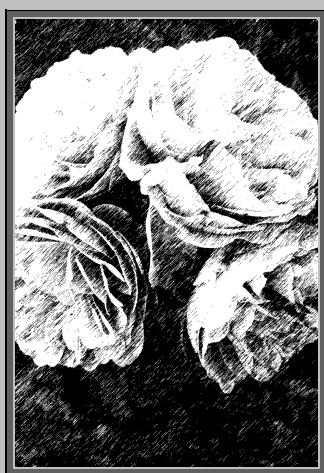
Közelítesz. Majd megtalálod azt az egyet, aki számára rendkívül sok mondanivalód lesz. Aztán túl közel érkezel. Megijedsz. Távolodsz. De az a pillanat, az a találkozás, az a sok közös pont mindkettőtök emlékezetében örökre megmarad. És örökre megváltoztatja mindkettőtök életét.

Barátság – részlet

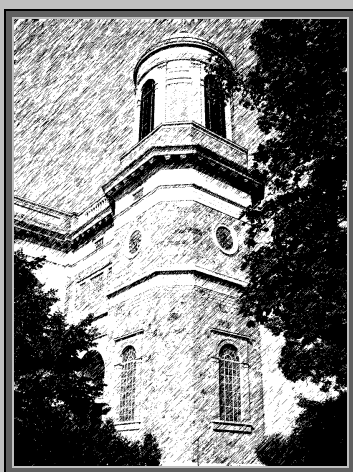
Egy csillagos este hangosan kimondtam gondolataimat a látott tájról. Sötét volt. Csak a csillagok ragyogtak odafent. Aztán a néma csendet barátom kedves szava törte meg.

„*Olyan írói vagy*” – adta tudtomra a számomra legkedvesebb szavakat, miközben könnyeim, meghatódva sírni kezdtek a szívemben.

Barátság – részlet

Jó ilyennek látnom téged! Örülök, hogy mindezek ellenére, amin keresztül mentél jókedvű vagy. És ez erőt ad most nekem. Eszembe jutott, amikor valaki azt mondta nekem, hogy a legjobb segítők a legnagyobb megpróbáltatásokon keresztül ment emberekből lesznek. Elérzékenyültünk egy pillanatra, és megöleltük egymást. Odabújtál, mint egy jó testvérhez, mint egy anyához, mint egy baráthoz. S akkor én vigasztaltalak, ahogy te tetted ezt korábban, a fél évvel ezelőtti önmagammal.

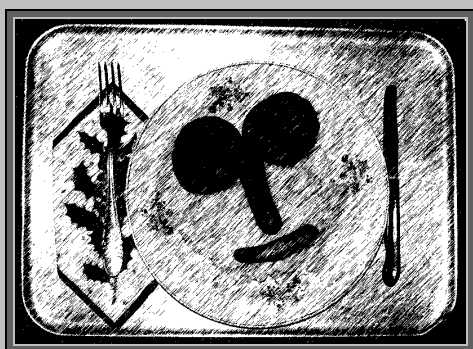
Barátság – részlet

Örültem, hogy tudtam segíteni. Ekkor értettem meg igazán, hogy mennyire szükségünk van egy igazi baráti ölelésre, egy jó szóra, a bennünket nyomasztó gondolatok megosztására. Boldog voltam, hogy most én tudtam hitet, erőt adni a nehéz napokban, mint ahogyan te tetted velem fél évvel ezelőtt. Örülök, hogy ilyen barátaim vannak, hogy barátja lehetek ilyen embereknek.

Barátság – részlet

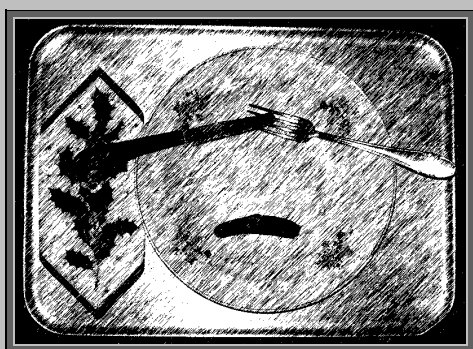
Ülköszöntünk egymástól. Rájöttem arra, hogy egy baráti jó szó, biztatás, egy ölelés a nehéz napokon sokszor többet ér, mint bármi más. Ne felejtsük el a másikat megölelni, ha szüksége van rá!

Barátság – részlet

– Én már meséltem az álmaimról, vágyaimról, de te még semmit sem mondtál a tiedről. Olyan ez, mintha megelégednél azzal a semmivel, ami osztályrészedül jutott... és te még álmodni sem mersz.

– Nekem az okoz örömet, ha a barátaim boldognak láthatom. Én nem vágyom különösebben semmire – mondtad elfúló hangon, miközben könnyeidet nyelted befelé. Hiába mutattad magad kemény férfinak, én akkor is csak egy gyenge kisfiút láttam benned.

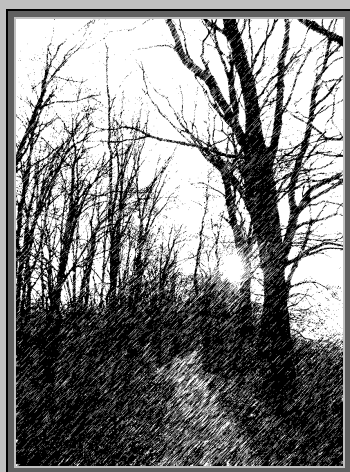
Barátság – részlet

Te egy igazi barát vagy. Az egyedüli, aki megért engem, mivel gyermekkorunk óta egy cipőben járunk. Amikor ma megkérdeztem tőled, hogy *tudod-e milyen éhesnek lenni?* – te nem feleltél. Csak arcodon láttam a fájdalmat, s az IGEN – válaszod.

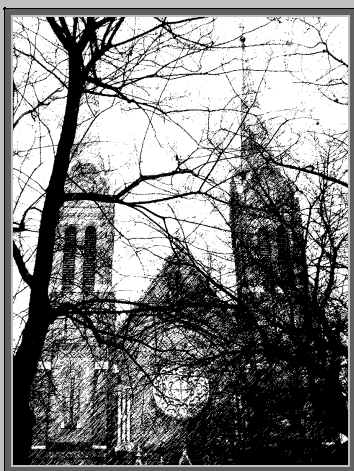
Barátság – részlet

Adni jó! Amikor valakinek adsz, azzal a te saját szereteted, figyelmed, törődésed fejezed ki a másik felé, hogy fontos neked. *Boldogság adni!* Azzal, hogy adsz, örömet szerzel a másinak, és az ő öröme, a te saját boldogságod is. Mindketten egy időben kaptok, és *kölcsönös fogadóképiséggel* meg is osztjátok azt; mert hiszen a te örömed az enyém is.

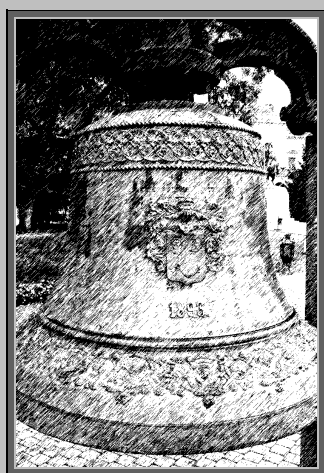
Barátság – részlet

*H*ajunkat fújta a lágy, nyári szellő. Némáság honolt. Csak a mi viháncolásunk törte meg a vízpart kellemes csendjét. Egyre gyorsabban tekertünk, és közben örültünk a gyermekkor felelősség nélküli szabadságának. Semmi teendőnk nem volt, csak tanulni és játszani. De szép is volt... Istenem!

A kisfiú és a madárka – részlet

Soha ne tégy elhamarkodott kijelentéseket, ígéreteket. Mert aztán csak téged fog nyomasztani, ha nem tudod betartani. S egy jó barát mindig csak ad. Szeretetet, türelmet, törődést és odafigyelést. Önzetlenül, adni akarással.

A kisfiú és a madárka – részlet

Legyél jó ember! Tudom, manapság ez nem könnyű feladat, de meg lehet tanulni jónak lenni. Láss a lelkeddel, és cselekedj a szíved dobbanása szerint! Soha ne azzal barátkozz, kinek ismeretsége által előnyre, haszonra tehetsz szert! – tanácsolta okos gondolatait a kismadár.

A kisfiú és a madárka – részlet

– *Addig jó neked, míg gyermek vagy. Éppen ezért menj, és öleld meg barátodat, amíg még megteheted, mert ha felnőttként fogod kérni, akkor furcsa szemmel fognak nézni rád az emberek! Sokan úgy érzik, hogy csak a párjuknak, gyermeküknek jár ki egy-egy biztató ölelés. Örülj! Hisz te még kölyök vagy. Bátran ölelhetsz. Szerethetsz nyíltan, őszintén, gyermekien. S még téged is szeretnek, mint minden kicsit, e földön.*

Barátaim

Az én barátaim értékesek és olyanok, mint az édesanyák, kik feltétel nélkül szeretnek.

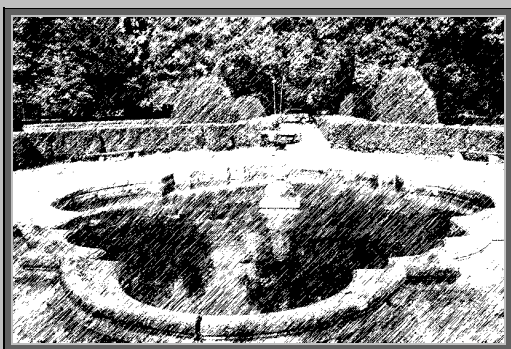
Falak

Amikor közelítenek feléd az emberek,
semmit nem reagálsz.

Ők úgy értelmezik, hogy te velük nem
szimpatizálsz.

Majd észrevétlenül lemorzsolódva,
tovasodorja őket a szél.

S te ott maradsz egyedül, pedig csak sérülni
nem szeretnél.

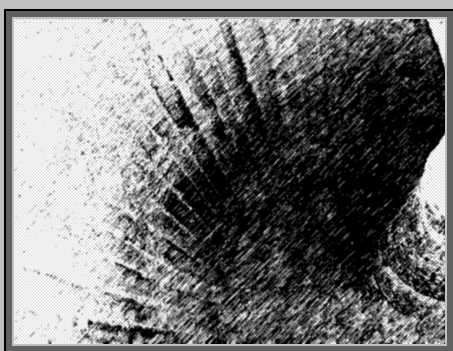
Átlátszóvá válva

Ahhoz, hogy részese légy életemnek, először érzéseimet kell megismerned. Félek, de kockáztatok, és vállalom az átlátszóságot, hogy életem részévé válj. Kulcsot adok magamhoz, mellyel bármikor bejöhetsz, s láthatod legértékesebb ajándékom, mit adtam neked: önmagammat.

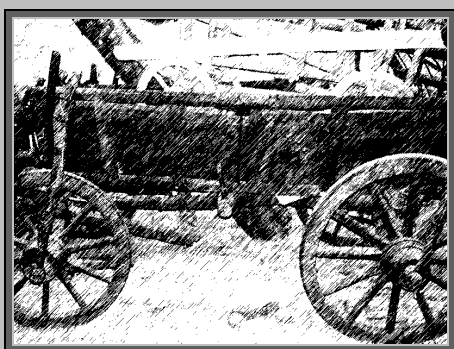
Átlátszóság

A feltárnám előtted legbensőbb titkaimat, túl átlátszóvá, s törékennyé válnék számodra. Ez az állapot egyfajta kockázatot jelent. De tudom, hogy átlátszóság és megbízhatóság nélkül nem létezik tökéletes szeretet.

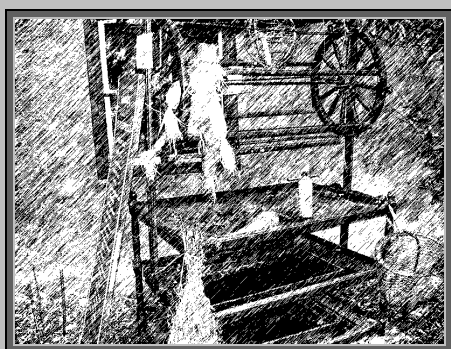
Játszma

Szívemben emberek játszanak fájdalmas,
lelket bénító játszmákat. Pörög a rulett kerék.
Vesztesek és nyertesek születnek.
A jó elbukik, a rossz mindig nyer. Ebből áll a
játszma. Az élet mindig ilyen. Egy kemény,
lelket leigázó, igazságtalan tréfa.

Emberi lustaság

Az emberi lustaság gyarló tud lenni, ha nem mondunk ki, kedves szavakat a másiknak. Ha nem ragadjuk meg a kínálkozó lehetőségeket. Ha nem jegyzeteljük le a szépnek vélt gondolatainkat, amik egyszer talán értékesek lehetnek valaki számára. Ha nem megyünk el egy megbeszélt találkozóra, csupán lustaságból, vagy mert nem értünk rá. Ilyen apróságokon múlik minden.

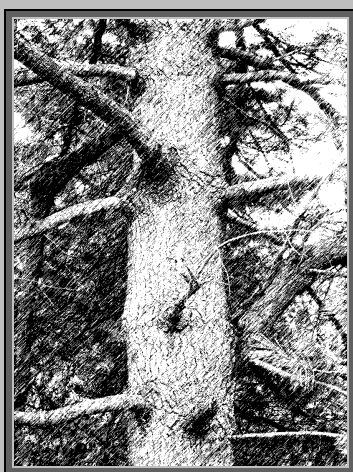
Csak a pénz

Életünk kb. 95%-át pénzhajszolással töltjük, hogy ki legyenek fizetve a számlák, s hogy legyen ennivalónk. Eközben elfelejtünk élni, családtagjainkkal foglalkozni, barátkozni, évente egyszer nyaralni, kávézóban beszélgetni, otthon olvasni, magunkkal foglalkozni, boldognak lenni, mert ezekre már sajnos nem jut időnk. Csak a pénz utáni hajsza. Élni közben elfelejtünk.

Problémák

A saját problémáink annyira leterhelnek bennünket, hogy másokéra teljesen immunissá váltunk.

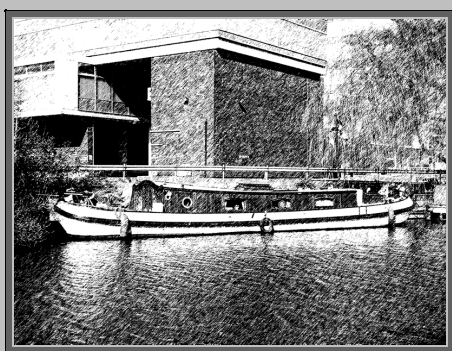
Szeretet vagy harag?

Hogy melyik volt hamarabb? A szeretet vagy a harag? – nem kérdés ez, csak amolyan elmélkedésféle. Mindannyian tudjuk rá a választ. A szeretet az első. A viszonzatlan szeretet alakul át frusztrált dühvé, amely mély haragot generál lelkünkben. S így lesz a szeretetből egy utálatos, gyűlölködő harag.

Düh, indulat és büntudat

*L*elked mélyén ott lapult sok elfojtott düh, indulat és büntudat. Oly régóta fortyogott benned, hogy kezdetben csak fejfájásként küldött neked üzenetet. Majd, hogy a külvilág is részesedjen érzelmeid viharából, te a legelső, veled szembejövő emberen vezetted le dühödet. Pedig ő is ugyanolyan gyöngé, törékeny, büntudattól meggyötört lélek volt, mint te.

Reménykedés

Csak ülsz és nézel. Várákozol és töprengsz. Vacogsz a múltban elhangzott szavak hallatán.

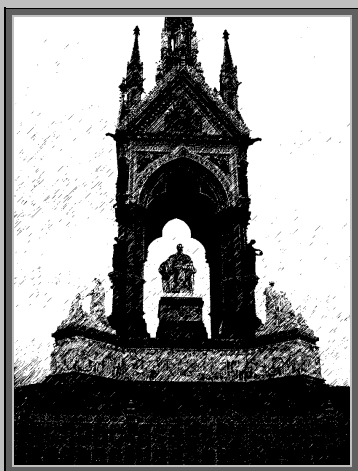
Talán egyszer csak jön valami válaszféle a fel sem tett kérdésre – reménykedsz, amikor te magad is jól tudod, hogy nincs több kérdés és nincsenek válaszok.

Ez a hajó tovaillant, a feledés homályába veszett már, lelkedben nagy viharokat hagyva maga után.

Megújulás

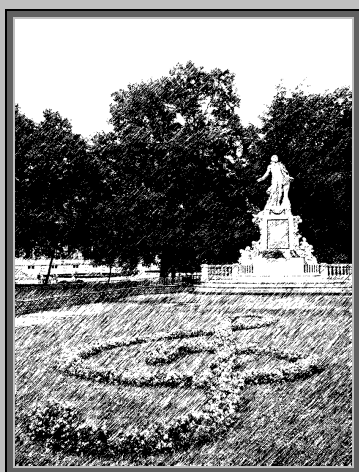
Az emberek a szívükhöz legközelebb álló személyek által képesek átalakulni, megújulni. De amíg önmagunkba vagyunk zárva, nincs lehetőség változásra, megújulásra.

Tévedés

„A segítség és a jó szó még nem barátság. A barátság szent dolog, és ezért nagyon ritka...” – jött az elutasító, bántó válasz a távolból, egy idegen szájából.

Legyen a tanulság annyi csupán, hogy nekünk embereknek egyik fő bűnünk, hogy folyton tévedünk. FOLYTON TÉVEDÜNK...

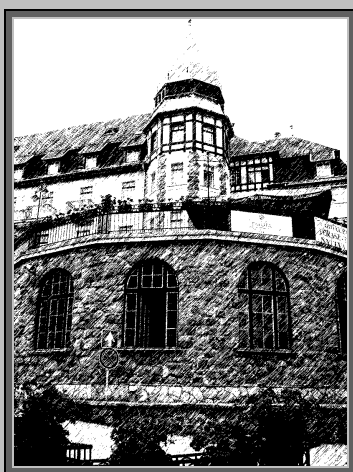

Ítékezni

Nem ítélezhetünk egy számunkra ismeretlen ember felett, egy másik ember szavai alapján arról, kivel személyesen nem váltottunk még két szót sem.

Egy anya mindig kiáll gyermeke igazáért, még akkor is, ha tisztában van vele, hogy nincs igaza.

Barátságtalanul

Nincsenek barátok! A férfiak mind pusztán azért akarnak veled barátkozni, hogy a közeledbe férkőzhessenek „...hátha lesz valami...” alapon. A nők benned a konkurenciát látván irigyek, vagy elfoglaltak a barátságához – mondatja veled a mai nap hangulata.

Fájó igazságok

Néha túl gyorsan ítélezünk, s hozunk hirtelen döntésből fájó igazságokat megfellebbezhetetlenül.

Először saját házad portáján kezdj el rendet rakni, mielőtt más helyen okítanál!

Érzékenység

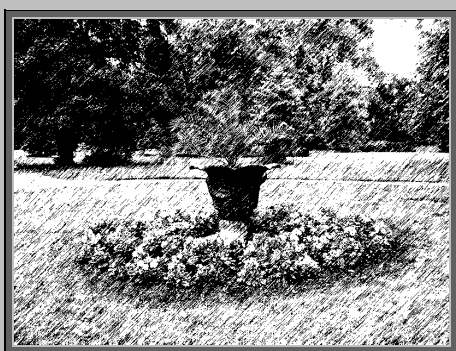
Mennyire érzékenyek vagyunk mi emberek. Figyelünk minden szóra, ami lelkünket, hiúságunkat sértheti, sőt még a hangsúlyra, hanglejtésre is. Megesik, hogy besérülünk a hallottaktól, aminek egész más jelentése van, mint ahogy azt értelmeztük.

Bocsáss meg!

Kérlek, bocsáss meg nekem! Egyetlen kérésem van feléd, hogy fogadj vissza szereteted otthonába, amitől elszakadni kényszerültem.

Hiszem, hogy egy szép napon Te igent mondasz, és egymás tükörképeként mi újra meglátjuk a másik szépségét és értékét.

Érzelmek viharában

Érzelmek viharában azért gerjedünk haragra, mert fenyegetve, féltve érezzük a biztosnak hitt szeretetet.

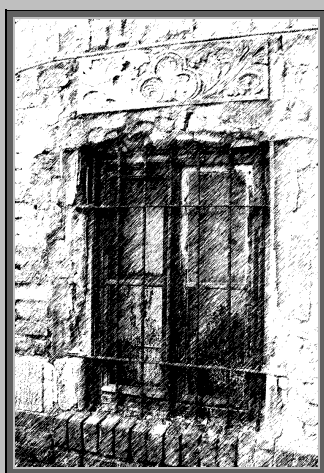
Szavak és szemek

A szavak hazudhatóak, de a szem mindig igazat mond.

Pótérzelmek

Mint ahogy léteznek pótcselekvések, úgy léteznek pótérzelmek is. A düh és a harag is pont ilyen, melyeknek háttére mélyen lévő problémákban gyökeredzik. Önbecsülésünkön egy tátongó seb keletkezett, és ennek eredményeként haragunkat az éppen utunkba kerülő – nálunk gyengébb – áldozatra zúdítjuk.

Magány

Az egyedülálló ember az otthonában, az egyedülletben érzi biztonságban magát. Ott nem sérülhet, nem kaphat sebeket, viszonzatlan érzéseket. Magányában él, élettelenül. Aztán amikor végképp elege lesz a bezártság világából, kinyitja az ablakot. A nap fénye, a párkányon lévő kismadár dala kicsábítja a kinti élet rejtelmeibe. Meglátja a játszótéren játszadozó gyermeket. Menne is, meg maradna is. Aztán elindul a játszótér felé, megízlel egy egész másfajta világot. Néhány szóváltást követően összebarátkozik a gyermekkel. Életének színtere kitágul, és

többé már nem tud visszatérni abba a szűk kisvilágba, amely egykor az otthona volt. Ezt tette vele a nap fénye, a kismadár dala és egy másik emberrel kötött barátsága.

Mosoly

Ők keveset mosolyognak, azoknak általában kerülnek a társaságát. Úgy gondolom, hogy ezeknek az embereknek a mosolya a legértékesebb, mert meg kell küzdened, ki kell érdemelned a pillanatot, amikor megjutalmaznak téged. Csak a szívükhöz közel állóknak teszik. Ritka pillanatok egyike, amikor ebben az élményben részesülhetsz. Mivel az ő arcjátékuk nem színlelt, tettetett szociális mosoly, hanem szívből jövő dicséret a másik lényé felé.

Aztán olyan is akad, aki csak szájával nevet, miközben szemének nevető izmai felmondják a szolgálatot.

Tréfálkozol a jelenlétükben, ők udvariasan nevetnek, de szemük még csak mosolyra sem derül. Ők a komolyan mosolygók, akik félelmetesek lehetnek számodra.

A bizonytalan

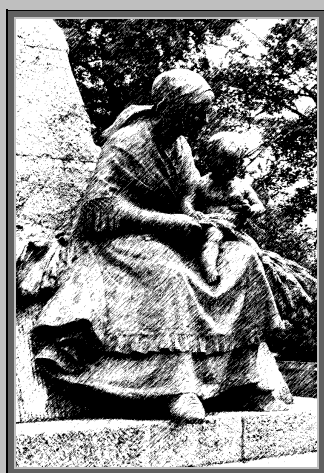
Ó lenne elrejtőzködni a kíváncsi világ szeme elől. Ha csak egy kis időre is... vagy nem tudom...

Ki kell lépnem az életemből, hogy feledni tudj!

Azokban csalódunk legjobban, kiktől legkevésbé várnánk.

Tükörkép

*M*indig mosolyogj gyermekedre, mert személyisége ettől függően fog kialakulni. Ő ugyanis a te tükröd, a te hibáiddal. Így aztán soha nem tehetsz neki szemrehányást, hogy olyan, amilyen.

Valódi önmagunk

Egy hosszú év, meg egy apró konfliktus szükséges ahhoz, hogy az ember megismerje a másik valódi arcát. Előtte mindenki csak a „*megfelelni akarok, szeressetek*” szerepben tetszeleg.

Bonyodalom

Semmibe vesszük a másikat, aki rajong értünk, és rajongunk azért, aki tudomást sem vesz rólunk. Szeretjük, aki bánt, és bántjuk, aki szeret minket. Ez kissé ironikusnak tűnik, mégis így működik.

Emberi kapcsolatok

Életünkben mindig lesz egy olyan személy, aki nem számít, hogy mit tesz velünk, vagy mit mond nekünk, az sem számít, hogy hányszor okoz nekünk fájdalmat, nem tudjuk elengedni, hiszen annyira sokat jelent számunkra.

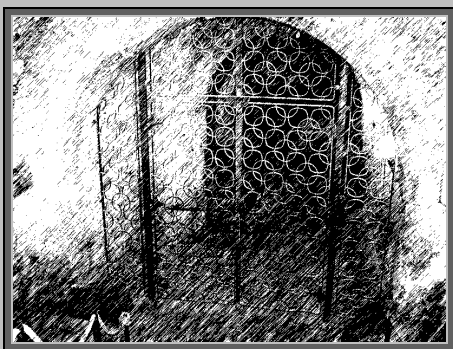

Sors

Sorsom volt veled találkozni, a barátoddá
válni, majd barátságtalanul, mint két idegen
útra válni.

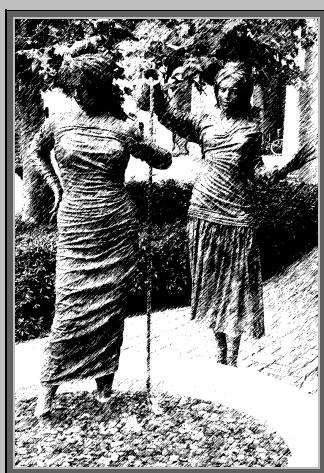

Aki nem úgy érez, ahogy azt te várnád
viszonzásul, az még nem azt jelenti, hogy
nem szeret téged szíve összes szeretetével.

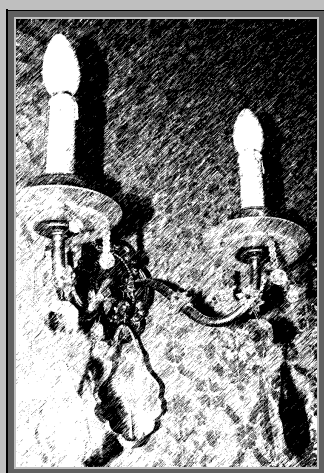
Bűntudat

Valamennyi elkövetett hibáinkkal együtt élünk egy életen át. Ez, s a bűntudat az érte járó jussunk. Ugyanígy felelősek vagyunk tetteinkért, kimondott szavainkért, vagy az elhallgatott bántó gondolatainkért.

Szerelmek és barátságok

*S*zárjainkkal ölelünk. Férfiakat csókolunk.
De a jó barátok azért vannak mellettünk, hogy
amikor a férfi már mást csókol, legyen, aki
megölel.

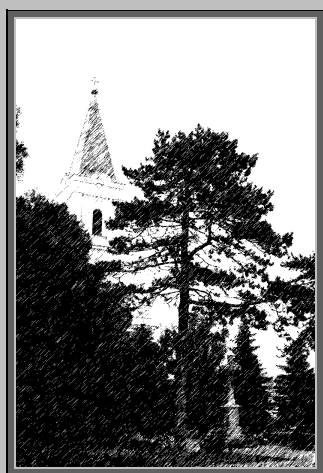
Mint a gyertya lángja

A barátság olyan, mint a gyertya lángja. Van, amelyik egyetlen hűs szellő érkezésével odavész. Van olyan, amelyik csak egy ideig pislákol, végül kialszik. És olyan is akad, amely mindörökké megvilágítja életedet.

Az igazi

Nem az tekinthető igazinak, kit legrégebb óta ismersz, hanem az, aki egyszer feltűnt az életedben és sohasem hagy el...

„Baráti testvér”

A legjobb barátod tulajdonképpen egy testvér, kit sorsod a vérszerinti mellé ajándékozott.

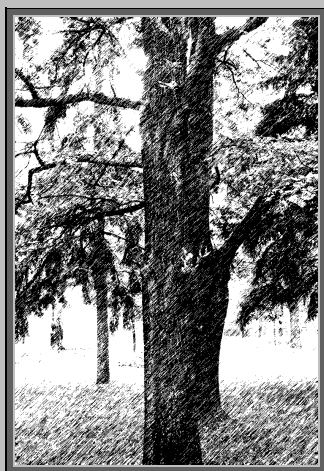
Az elfoglalt

*M*indig tartsd jól közel szíved melegéhez igaz barátodat, mert egy szép napon arra ébredsz, hogy elveszítetted életed legszebb ékszerét, a sok apró kövek gyűjtögetése miatt!

Egyszárnyú angyalok

*M*indannyian egyszárnyú angyalok vagyunk. Ezért a mennybe repülni is csak úgy tudunk, ha jó szorosan megöleljük egymást.

Kötődés

Az fáj neked, ha valaki erősen kötődik hozzád? Csak egy ember vagyok az összes közül, kinek szüksége van szeretetre ugyanúgy, mint bárki másnak az életben.

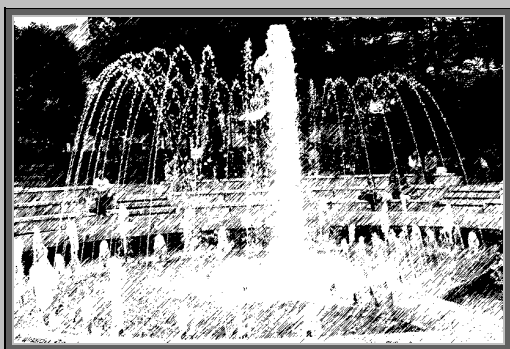
Fájdalmas válasz

A legegyszerűbb kérdést a legnehezebb feltenni, mert attól rettegsz, hogy hallani fogod rá a fájdalmas választ.

Elmúlás

Nem várlak, nem reménykedem, hogy egy szép napon hívni fogsz, nem érzek már semmit irántad, és már hiányozni sem hiányzol. Azt hiszem ma végre túltettem magam rajtad.

Tegnapok

Az összes holnapom odaadnám azért az egyetlen tegnapiért. „*Yesterday.*”

Most elválnak útjaink, de talán egy szép napon újra egymásba fonódnak sorsaink.

Minden ismerkedés egy fájó búcsúzással ér véget. És minden vége valaminek a kezdetét jelenti.

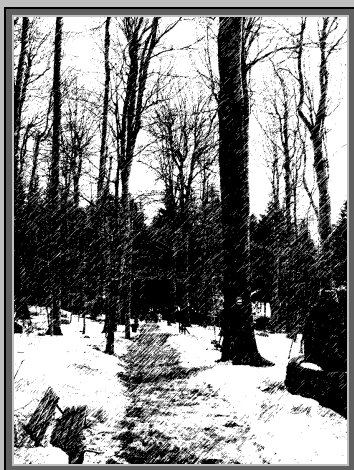

Búcsúzás

A búcsúzás mindig fájó pontja életünknek. Az emlékek könnyeket csálnak a szemeinkbe, és ilyenkor még az igaznak vélt szavak sem képesek pótolni az érzelmeinket.

Az utolsó dolog, amit még meg kell tennünk, hogy jó erősen megöleljük egymást, és örökre búcsút mondunk egymásnak.

A kiválasztott

...Csak téged valamiért kiválasztott a szívem,
és ennek a súlyát cipelem egy életen át...

Talán... ha a tömeg elvonul, és kialszanak a
fények, én újra emlékeid közt élek...

Távol a horizont

Fák. Kismadár. Nap fénye.
Szíved melegsége. Ösztön az Úr.
A ma szépe s a tegnap kéje. Mámor.
Vasakarat. Kemény kéz. Vasököl.
Tartalom. Üresség. Fájdalom. Erélyesség.
Csillagszeműm. Hideg fénye.
Gondolat. Szavak.
S egy múlt, mely elmúlt.
Jövők, mi bizonytalan.
Szeretet. Hit. Barátság és Béke.

...

Gyűlölet. Fájdalom. Csalódás és sírás.
Sírt ás? – Egyik barát a másiknak?
S te Uram, becsület?
Már rég elmentél.
Távol egy kismadár.
Tövissek és rózsák.
Gondolataimban hangtalanul
vacognak hazug szavaid.
És pont

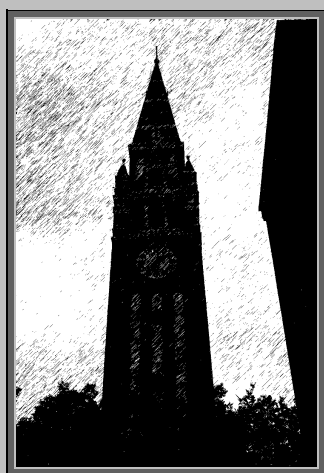
Fájó igazság

Az ember olykor kap egy-két kedves szót, sorokat, gondolatokat. Szíve belepirul a boldogságba, amikor tudatosul benne, hogy hiszen szeretik őt.

Aztán beborul az ég, elsötétül minden, és zápor könnyei okoznak mély sérülést a földnek.

Elmélkedsz, gyötrödsz. Hazug szavak voltak, mit kaptál, hiszen a tettek egészen mást igazoltak.

Aztán az égbolton megjelenik a nap fénye, és újra visszaköltözik a melegség kicsiny szívedbe.

Zuhanás

Vigyázz! Nem jó túl mélyre nézni egy szempár kékségében. Én megpróbáltam, megszédültem, zuhantam a magasról és fájdalom lett a vége.

Álom – részlet

*Amely számunkra kedves, annak a hangja
álomszerűen halk, puhaságával szívet
melengető, lelket simogató.
Dallamos. Megrészegítő. Lágyművészeti.*

Az én álmaimban mindenki egyenlő és
mindenekfelett nagyon boldogok. Lelkük
összhangban van álmaik beteljesülésével. Az
embereket a tenger hús habjainak csilingelő
nevetései teszik boldoggá. Mindenki segíti a
másikat kedves, jó szavakkal és tettekkel. Az
álomhullámok hangjai egybeolvadnak a
sirályok távoli nevetéseivel, miközben
minden ember dolgozik a LÉTEZŐ
munkahelyén.

A nagyapám szemeivel – részlet

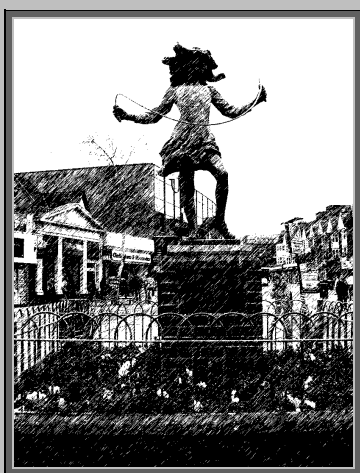
*R*engeteget jártunk ide halászni apámmal, aki megtanított e kedvtelés minden fortélyára. S látod, most én teszem veled ugyanezt. Észrevettem, hogy te is ugyanolyan örömmel éled át mindazt a természet adta varázslatot, amiben az én szemeim is képesek naphosszat gyönyörködni. Amerre csak nézel, mindenütt *zöldet* láatsz. A vizet, a fákat, s a föld terméseit. A nyugalmat olykor egy-egy távoli kutyaugatás töri meg. Az ágakon kellemes hangú madarak beszélgetnek egymással, s a lombkoronák között beszűrődő fény életet ad a FÖLDNEK, s a természetnek. Mindenütt a végtelent látod. *Te csodálatos KÖRÖS!*

A nagyapám szemeivel – részlet

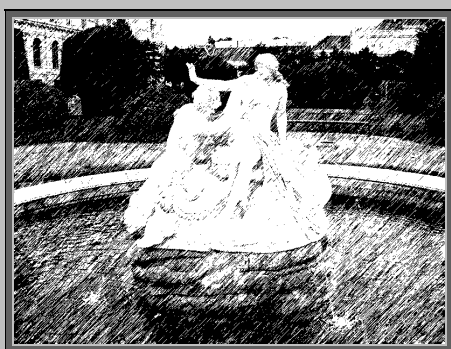
Éltelt tíz év. Vajon milyen lehet nagyapámnak az élete odafönt? Máig is jól emlékszem a tanúságos történeteire, és én is ezen a kitaposott ösvényen haladva próbálom nevelni a fiamat. Sokszor hallom a szavait fülemben: *„Kölyök, vigyázz a természetre! Nem tudtok egymás nélkül létezni. A szervezetednek szüksége van rá. A természetnek pedig terád, hogy megvédd, óvjad őt! Sohase hajítsd el a szemetet a földre és a vízbe sem, mert ezzel a környezeted halálát okozhatod! Ha jó ember módjára vigyázol rá: meglásd hálás lesz neked a természet. Nem kérem, hogy ne hagyd itt a szülőhelyedet, ha sorsod másfelé vezet utadon. De egyet biztos állíthatok; hogy én és a nagyanyád egykor boldogan éltünk ITT,*

*mert a mi gyökereink túlságosan mélyről
fakadtak ahhoz, hogy itt tudtuk volna hagyni e
hely szépségeit.”*

Egy szobor halála – részlet

„Amikor a tömegbe mégy, mindig rejtsd el az igazi arcod egy képzeletbeli álarc mögé. Légy távolságtartó, s ne engedd, hogy való lényedet igazán megismerje a tömeg. Ha más vagy, megutálnak. Ne merj másnak látszani, légy olyan, mint a tömeg, mert hisz' nekik arcuk sincsen!”

Egy szobor halála – részlet

Lehet, hogy megőrültem? – gondolta. Hát aztán? Mi van akkor? Az örültekre nem vonatkozik semmilyen szabály! Mint ahogy a szerelemre és a hűségre sem. Véget kell vetnem az életemnek! Nem bírom tovább ezt a gyötrelmet! Minden nő csalfa! Hitvány! S még ez is, akinek pedig a keze milyen puhán ölelt. A hangja lágy dallam volt füleimnek. Forró ölelése perzselt, mint a tűz. S a haja a rét virágainak illatához volt hasonló. Nincs többé! Ezt tette velem! Egy dühödt vad lettem – megfogta a szobrot, és letörte két kezét.

Egy szobor halála – részlet

Ha engem nem, hát mást se öleljen többé! – gondolta. Egy éles szerszámmal feldarabolta alkotása testét, a nőt, akit egykor szeretett. A szobor elkezdett könnyezni. A festék fáradtan folyt le megkövült testén. Egyre durvábban rombolta művét, amibe belegyúrta egykor összes szeretetét, adni akarását.

Még utoljára ivott egy pohárka vörösbort, s nem gondolt többé a nőre. Magába fojtotta bánatát, miközben a szobor maradványait a kiömlő bor vörös cseppjei vérpirosra színezték.

...hisz' mind útra kelünk egyszer...

A szülő eteti, neveli, gondoskodik kismadaráról, és óvja a természet káros hatásaitól. Ha szükséges szárnya alá veszi, melengeti, s dédelgeti. Akkor is ott áll mellette, amikor kicsinye az első sikertelen szárnycsapásokkal próbálkozik felrebbenni az égbe. Először ügyetlennek tűnik ez a próbálkozás, olykor még meg is ütik magukat, de aztán felkelnek, s a fény felé fordulva újra a magasba tárják szárnyaikat. Megint leesnek, eközben a mama nem szól a fiókájára, mert mindenkinek meg kell tanulni a saját hibái, ügyetlenségei árán, útra kelni. *Hisz' mind útra kelünk egyszer...*

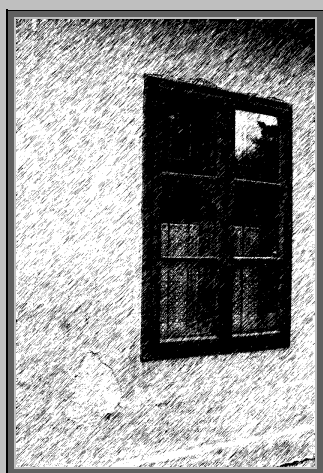
...hisz' mind útra kelünk egyszer...

Ez az élet rendje. Felnövünk, kiröppenünk, családot alapítunk, s egyszer nekünk is át kell éreznünk ezt a fájdalmat, amikor útjára engedjük gyermekeinket.

...hisz' mind útra kelünk egyszer...

Azt mondják, hogy mindenki gyermek, akinek még él az édesanyja. Sokáig akarok gyerek maradni! Ezért kérek vigyázz magadra, mert te is szomorúan mesélted, hogy irigykedve szemléled a korod béli embereket, akik karonfogva sétálhatnak édesanyjukkal! Te már évtizedek óta nem teheted.

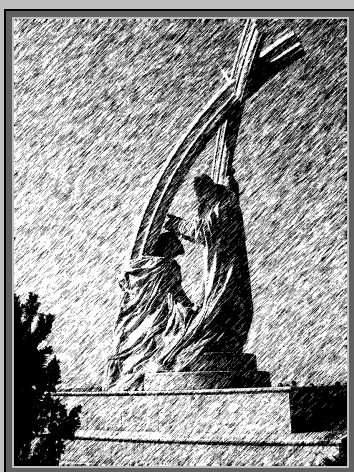
...hisz' mind útra kelünk egyszer...

☞ Köszönöm, hogy felneveltél! Egyedül, nehéz körülmények közepette. Tudom fájdalmas ez a búcsúzkodás. Az én szobám, többé már nem az enyém, csak ugyanolyan szoba, mint az összes többi. Benne hagyom a gyermekkoromat...

...hisz' mind útra kelünk egyszer...

Émlékszel mennyit sírtam a kórházban?
Vártam azt, hogy otthon legyek köztetek.
Most hosszabb ideig – örökre – távol leszek.
Köszönöm, hogy a bajban mindig
számíthattam rád! Fejemet a fény felé
fordítom, kitárom szárnyaimat és távozom.
Ma költözök... Ne sírj, édesanyám!

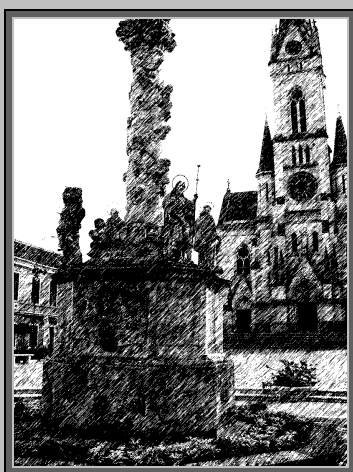
Siker

Gyermekeink sikere, a sajátunké is egyben.
S ami nekünk nem sikerült az életben, nekik
még valósággá válhat.

Magány

Magamba forduló, furcsa gyermek voltam. Anyám egyedül nevelt, sokat dolgozott, nekem technika órára fa kishajót gyártott. De én sokszor hiányoltam őt... Idekint igyekeztek eloszlatni magányom szomorú pillanatait. Nevettettek, olykor szeretgettek, de én nem voltam közéljük való. Saját titkos kertemben éltem... nagy fallal körülvéve... A mindig dolgozó anyám hiánya szüntelenül fájt. Nem tudtam bánatommal osztozkodni. Mindenki tartozott valahová. Nem hiszem, hogy bárki is megértette volna mindezt. Bennem pedig egyre nagyobbá vált a felnőttkori élet, s a gyermeki magány.

Árnyékból kilépve

Eljön az az idő életedben, amikor árnyékodon túllépve, már nem mások elvárásainak akarsz megfelelni, amikor már nem az a fontos, hogy mindenki szeressen, csak az számít, hogy odabent mélyen a szívedben nyugalom és béke legyen.

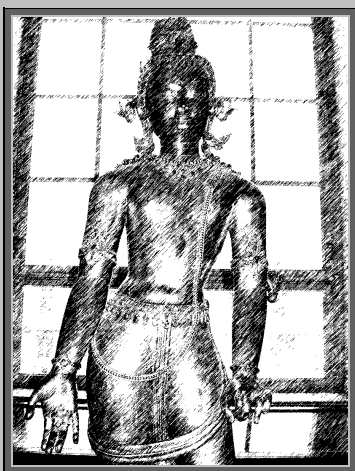

Végül kiléptem egy harminc éven át tartó árnyékból.

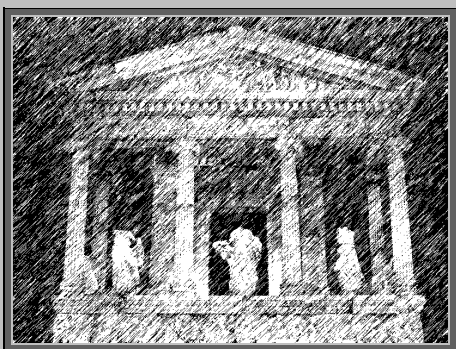
Félelem

Ha nem indulsz el az úton, mert benned a félsz honol, soha nem fogsz leesni a mélybe, de a csillagokat sem fogod meglátni a hegy tetejéről.

Külsőségek

Az emberek ilyenek. A külső alapján ítélnék. Az első benyomás és a látvány az, ami arra készíti bennünket, hogy megtegyük az első lépést az „idegen” felé, belső értékeinek megismerése végett.

Az igazságtalanság...

*Alattomosan jön, olykor hátba támadva
megérkezik, leteper, gúzsba köt, megaláz.
Tehetetlenül nézel, szemlélődsz, harcolsz, de
legvégül feladod.*

Orcádra ráfagy a hideg tele, kezeid
megkérgesedve kérlelik szemeid, hogy tovább
már ne...

S te csak állsz, szomorúan nézel ki a fejedből,
orkánként ordít benned a düh, miközben a
hazug meglopja, megdézsmálja száraz
kenyered belét.

Tűrsz... fájlalod... majd szemet hunysz...

Hiszen amiről nem tudunk, az nem fáj.
Lehunyod szemeid, hogy ne lásd, ne érezd az
igazságtalanság mocskát, s gyomrot forgató
trágya szagát.

Fáj? Tudom, de Te sose bánd – gondolom,
miközben az igazságtalanság két pofára falja
a Te kenyered legjavát.

Tudsz! Tehetsz ellene bármit is?

???

*Alattomosan jön, olykor hátba támadva
megérkezik, leteper, gúzsba köt, megaláz.
Tehetetlenül nézel, szemlélődsz, harcolsz, de
legvégül feladod.*

MINDIG FELADOD!

Gondoskodás

- *Ő*sukd be az ablakot, mert közeledik a vihar! – telefonált rá édesanyja. A szemközti tömbből aggodalommal szemlélte a gyermeke lakásának ablakából kikószálódó függönyt.
- Anyu! Köszönöm, hogy mindig figyelsz rám, de felnöttem már – nevetett a lány. Azért jó, hogy vagy nekem! – tette hozzá még gondolatban, kissé meghatódva.

Mi kicsit furcsán szeretjük egymást, nem úgy, mint más!

„Nagyúr”

Ha kevéske kereseted nem elegendő az összes számlád rendezésére, marcangolod magad, végül mély depresszióba zuhansz. Nem eszel, mert arra már nem jut. Mit mondjak még le? – kérded. Ekkor megjelenik egy követelődző, ráncos kis törpe, kinek nincs egy emberi szava sem, nem néz a dolgok mélyére, csak üvölt a pénzéért. Halasztást kérhetsz – amit nem kapsz meg, de ne követelőddz! Sem munka után, sem a jussodért, amennyiben van munkád! Neked hallgass a neved! Igen, nos sajnos ilyen nagyúr a pénz.

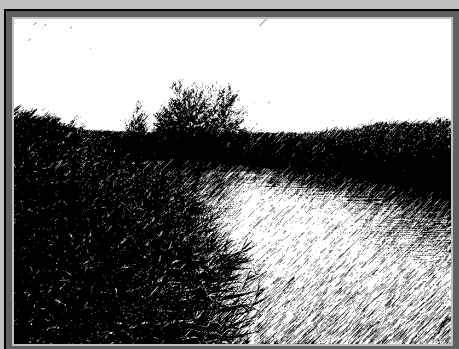
„Utálatos gének”

A szegénység egy gyötrelmes állapot, melyet generációkról generációkra örökítünk át az utálatos géneknek köszönhetően.

Este

Estére eltűnnek a színek.
Minden fekete és fehér lesz.
A zaj elhalkul csendesen.
Kisimulnak a házak ráncai.
A némaság némán vacog.
Hallgatóznak a fák, s a táj.
Egy könnycsepp a földre hullik,
mély sebet ejtve a Földön.
A lakótelep, a világ, süket, céltalan.
Miközben Te haza tartasz
megszokott utadon,
TE... az otthontalan...

Altató

A fák ágai,
lehunyják szemeiket.
A tó víztükre,
halk ásításba tör elő.
A szél, sóhajtással
álomba szenderül.
A felhők, fáradtan bújnak,
puha fodraik alá.
A sötétség, álmot ringat,
fekete szemeid pillái alá.
A természet alszik,
s most már te is alszol,
kedvesem.

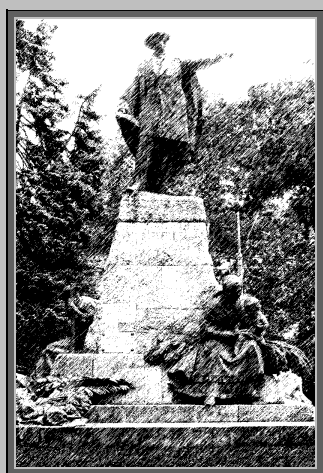
Esthajnalcsillag

Az esthajnalcsillag fényénél szemeidben meglátom e kicsiny világot. Ez a hely számomra oly kedves, ahol csak mi létezünk ketten. Egy tücsök zenél nekünk szép muzsikát, s mi boldogan ölelkezünk, egész éjjel át.

Közös kis élet

Hiszem neked, hogy szeretsz. Elhiszem azt, amit mondasz, és azt, ahogy mondod nekem a kimondatlan szavakat. Újra megtanultam hinni. Neked, s nektek. Most készüljünk a lefekvéshez. Késő van már. Kedves! Jól csukd be magad mögött az ajtót, nehogy egy hívatlan vendég betolakodjon a közös kis életünkbe! – adom tudtadra, hogy szeretlek, s hogy mennyire féltelek.

Óda a férfiakhoz

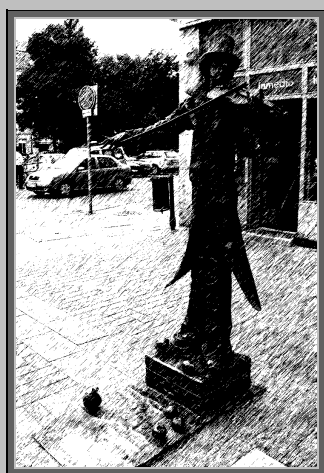
Özenvedélyesek. Erősek. Védelmezőek.
Egyszer balgák, máskor gyengédek és némák.
Mégis térted mindenüket odaadnák. Egyik
kedvenc ételeidet főzné, a másik meg lehozná
néked a csillagokat az égről. Olykor
szeretnek, védelmezően ölelnek, máskor
dühvel taszítanak maguktól el. Udvarlaskor
szégyenlősek, esetlenek. S néha vad módjára
viselkednek. De azért mi így szeretjük őket.

Férfiak

Ti férfiak balgán hiszitek, hogy szeretetet kimutatni a gyengeség jele? Akkor jelentkezik a baj, ha így gondolkodtok, mert akadnak „gyöngék” köztetek, kik megteszik helyettetek. Ők apróságokkal halmoznak el bennünket, figyelmesek, udvariasak, lesik minden gondolatainkat...

S ti, a kemények, egy szép napon magatokra maradtok, gyengén és árván.

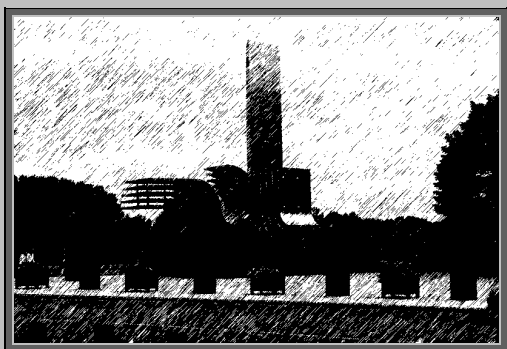

Közhelyek

Közhelynek tűnhet, de a nők érzelmi szocializációja egy lépéssel mindig előrébb jár, mint a férfiaké.

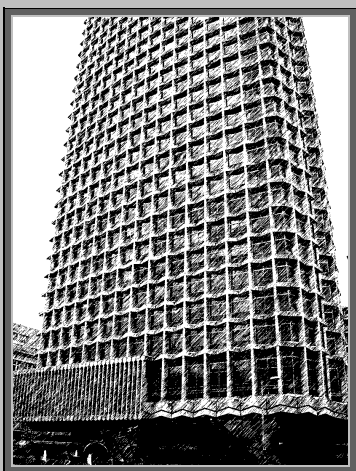

Akár tetszik, akár nem, mi nők érzelmileg intellektuálisabbnak lettünk teremtvé, mint a teremtés koronái.

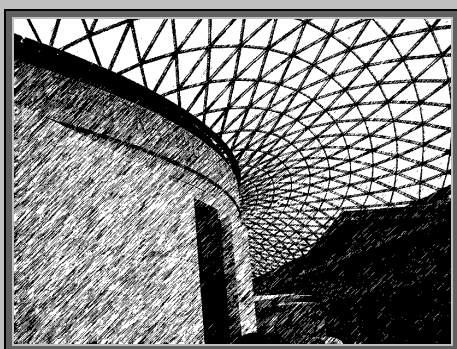
Ikon

Őkon vagy – felelte a mellette ülő hang. Ő akkor még nem tudta, hogy milyen annak lenni, csak miután eltelt hat év, értette meg, hogy egy ikon egyedüliségében, különlegességében követendő példa, s nem tucatszámra legyártott tömegemberek egyike.

Hibák

*Újra és újra átfutják szemeim a sorokat,
értelmezik a mögötte meghúzódó tartalmat,
de valami mégis hibázik.*

Maximalizmus

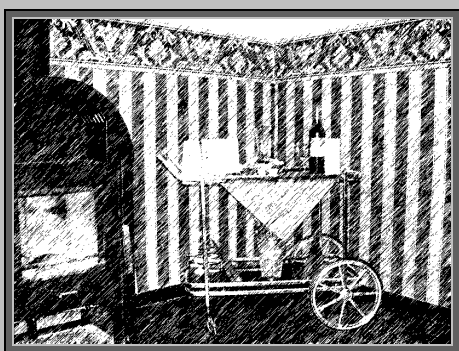
Talán a maximalista ember nem is olyan gyarlófajta... A probléma gyökere jóval mélyebben van, mint azt gondolnánk. Az ilyen ember a munkájában többnyire azért az apró elismerésért küzd, hajt és kompenzál, amit odahaza nem kapott meg a szeretteitől.

Rohanás

Miért várják el az embertől az ész nélküli kapkodást? „*Siess, gyorsabban csináld!*” – mindenhol ezt sugallják. Pedig mindannyian tisztában vagyunk vele, hogy a *hamar munka ritkán jó*. S amikor ez beigazolódik, rád förmednek, hogy „*miért hibáztál?*”

Még egy telefon, vagy egy számítógép sem bírja ezt a felgyorsult munkatempót. S egyre lassabbá válik, ahogy telítődik memóriakártyája, winchestere. Hiába csapkodunk idegesen a számítógép egérrel, attól még nem lesz gyorsabb... Nos, ugyanez van az emberrel is.

Gazdagság

Az egyszerűség nemes lelkűséggel párosul, míg a gazdagság sok esetben csak egy érzelem nélküli gazdag fukarság.

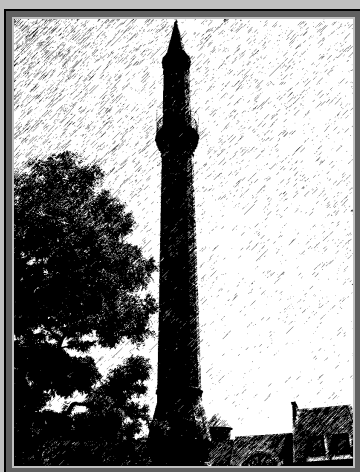
Az élet értelme

Ne akard keresni az élet értelmét! Az életnek egy értelme van, hogy élni tudni kell. De nem mindegy hogyan teszed, s hogy kivel táncolod el a sírig.

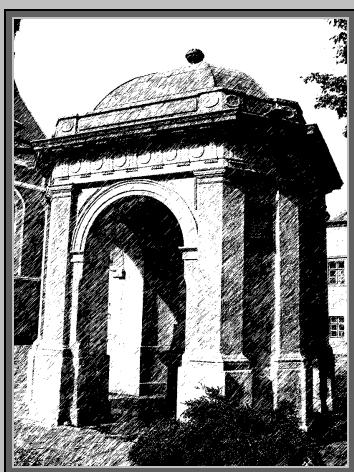
Ember és a sorsa

Az ember magához hívja, kivívja a balsorsot. S megesik néha, hogy az is megtörténik, aminek nem szabadna, hogy megtörténjen. Mert ilyenek vagyunk, gyarlók, s akkor is megtesszük, ha már a legelején érezzük, hogy végzetes hibát fogunk elkövetni. Az ember és a sorsa egy egészet alkot. Éppen ezért nincs olyan erős, okos ember, aki a végzettel, és az ösztönökkel meg tudna küzdeni. Mert nem vagyunk elég erősek hozzá. Senki sem.

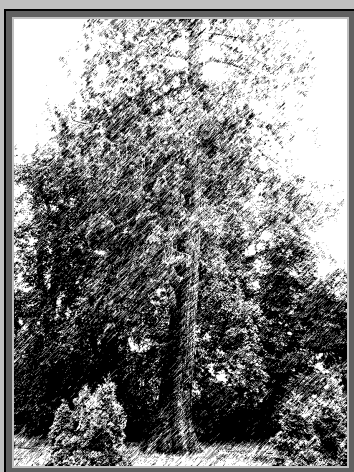
Embernek lenni...

*M*enni-menni, mindent kibírni, míg
szemeink előtt egy cél lebeg. S mi megyünk,
hajtunk, és mindent kibírunk, hisz emberek
vagyunk minden körülményben.

Titkaink

Titkaink addig maradnak titokban, míg saját birtokunkban vannak. Az igazít szívünk mélyén őrizzük hét lakat alatt, meg mindazt, mit ránk bízott a sors. Ezeket magunkkal cipeljük egy életen át a sírig.

A természet ajándéka

*N*apokig, sőt hetekig el tudnám nézni ezt a hatalmas fát, mely ablakom előtt oly magasra terebélyesedett. A természet ajándéka... nekem – legalábbis ezt hiszem.

Folyók

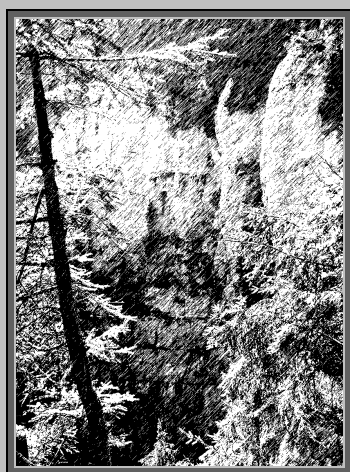
Az élet olyan, mint egy szennyezett folyó. A teteje néha tiszta, de a mélye tele van piszokkal. Erről csak akkor szerzünk tudomást, amikor áradáskor az a felszínre kerül.

Tavaszi

Köszönöm természet, hogy minden tavasszal illatozó, színpompázó virágokkal kísérsz végig utamon. A reggeli madárcsicsergések kedvesek nekem. Napközben a fák zöldellő friss illatával, és a Körös zöld hullámával kápráztatsz el engem... S mi emberek, minden tavasszal meggazdagszunk általad.

Az egyik legcsodálatosabb ajándék, mit ember kaphat a Földtől, az az évenként beköszöntő tavasz.

Erdély

A föld, a természet mind-mind nélkülözhetetlen lételeme életünknek, akár a levegő, a víz vagy az étel... Nem szép hely Erdély, hanem csodálatos, a táj látványával, és az ott élő emberek egyszerűségével, lelki tisztaságával. ...ahol egy kicsit megállt az idő...

Sokaknak fáj, hogy oda kellett adnunk, ami egyszer a miénk volt.

Erdélyben

Erdélyben jártam, s ott értettem meg igazán a természet nyelvét. Rábukkantam egy kis patakra, leültem mellé, és beszédbe elegyedtem vele. Majd kis idő elteltével az erdő elkezdett meséket mondani nekem, a fáknak, és a magas hegyvonulatoknak. Én csendben figyeltem és hallgattam őket.

Szeretlek...

Szeretem a fákat – mondod, miközben
kezeid egy dátumot hagynak a fa törzsén.
Szeretem a rózsákat – közlöd, miközben
gyökerestől kiszakítod az illatos virágot.
És ezek után ne féljen az ember, amikor azt
hallja, hogy „SZERETLEK”?!

Utak, hidak, fák és rózsák

Az utak, melyeken együtt haladtunk kéz a kézben, a hidak, melyeken megállva néztünk le a mélybe, az erdők s a fák, melyeknek levelei a te s az én arcomat simították oly kedvesen, s a rózsák, melyet nyújtottál felém, bizonytalanul, de férfiasan... – nyomok, emlékképek a múltból. Bűnjelek, hogy egyszer voltunk Mi, s lettünk Te meg Én. De ezek az emlékképek, bűnjelek, mind azt bizonyítják, hogy egykor szerettük egymást.

Aztán évek multával útra vált belőlünk a szerelem. Hogy hol, s merre jár, már nem olyan fontos – azt hiszem. Most egyedül sétálok ezeken az utakon, hidakon, erdőkben a fák lombkoronái alatt, a rózsád illatának emlékével, lehajtott fejjel, bús lélekkel, miközben tűnődöm és emlékezem.

Megfelelő szó

Nincs rá megfelelő szó, gondolat, amely kifejezni képes az irántad érzett szeretetemet, tiszteletemet. Kimondja ajkam, leírja kezem, és már el is tűnik belőle az az igazi tartalom, amit mondani szeretnék neked.

Szavak

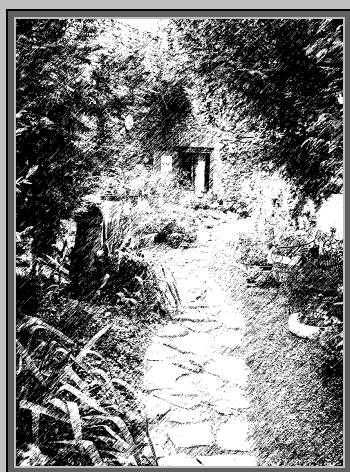
Sokszor a szavak a bajkeverés fő forrásai. Az ember akar valami jót mondani, gondolatait megpróbálja szépen felöltöztetve szavakba formálni, de az valahogy másképp kerül a felszínre, mint ahogy azt mi mondani szerettük volna. Kimondjuk és kész a baj.

Szeretet és gyűlölet

Megtanítottál benned szeretnem az én világom.

De ugyanakkor te tanítottál meg önmagam gyűlöletére is.

Utak elágazásokkal

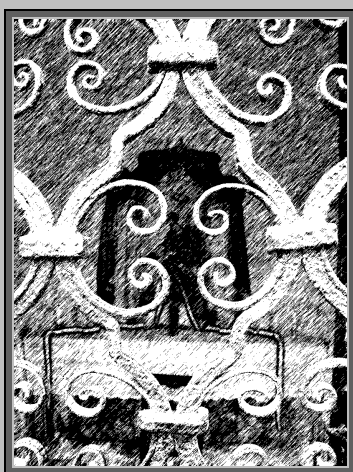
Minden út szerteágazik, s véget kell, hogy érjen valahol. Mi emberek, olykor elágazásokra lépünk, megkóstoljuk, elmegyünk a végéig, majd visszafordulunk, s elmélkedünk tetteink felett. De csak az út vége felé járva, előtte csak bekötött szemmel ösztöneinknek teret engedve haladunk egy cél felé. Egyszer talán én is megértem, hogy mi értelme volt száz százalék őrláanggal égve haladni az utamon, s hogy mi volt ez a sok kapkodás. Talán jobb lett volna egy kis csönd, egy kis nyugalom, a sok vihar kellemetlenségei után.

Sorsfordulat

Az ember azt hiszi, hogy stabil lábakon áll életének minden alappillére.

Aztán hívatlan vendégként beköszönt a sors, és minden addigi nehéz munkája árán felépített élete odavész.

A múlt

Nincs értelme állandóan a múltban kutakodni, régmúlt idők emlékein rágódni. Ha mégis ezt tennéd, kérlek ne terhelj másokat a saját szomorúságaiddal!

Csak a gyöngye ember törődik bele a megváltoztathatatlanba.

Bizalom

A tanulság mindig annyi csupán, hogy ami eltört az összeilleszthető ugyan, de nem lesz olyan, mint korábban volt. Így van ez a bizalommal is. Ha egyszer valaki bizalmába fogadja a másikat, és visszaélnek vele, soha többé nem lesz képes a feltétel nélküli szeretetre. Mi emberek olyan anyagból lettünk alkotva, ami képtelen a sértés, a harag feldolgozására. A lélek, s a szív is egy anyagból lett gyúrva. S ha megsértették egyszer, minden területen gyanakvó lesz. Ha találkozol ilyen szívvel-lélekkel, vigyázz vele, mert nincs az a bölcs gondolat vagy pirula, amely gyógyír lenne a becsapott ember lelkére.

Vágyak

*U*ram! Ne higgye, hogy mindig ilyen könnyelműen jön el a tavasz. Csak az esthajnalcsillag gyönyörű fénye taszított két karjának ölelésébe...

Átlagos emberek

Van az átlagos és vagy Te. Annyit mondom néked, hogy óvakodj az átlagos emberektől, mert általuk te is azzá válhatsz!

Így legyél, mégha tisztában is vagyunk vele, hogy a társadalom egyre inkább próbálja meggyilkolni bennünk az egyéniséget.

Vigyázz, testvérem!

Vigyázz, testvérem a szépnek feltételezett emberi szóval! Akit magadhoz közelinek érzel, ki megosztja lelkének viharát, aki hasonlóan érez, gondolkodik, mint te, még nem biztos, hogy egy igaz barát.

Vigyázz az emberekkel, mert haragjuk, mint a szúró tövis, mély sebeket ejthetnek fiatal lelken!

Reménytelenül

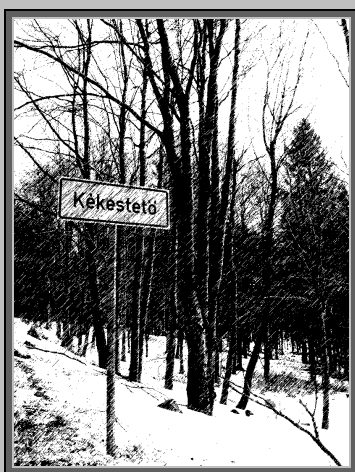
Mindig abban reménykedsz, hogy egy szép napon abbamarad... Az idő előrehaladtával azonban ráébredsz, hogy a bor mámoros pillanatai mindig erősebb szenvedély lesz, mint a család, béke vagy a szeretet.

Húsvét

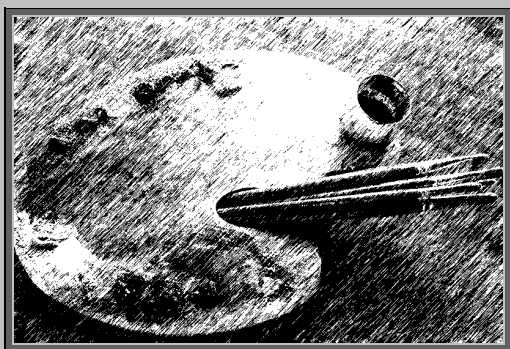
- **A**nya! Apát ki fogja meglocsolni? – kérdezte húsvét napján egy szőke hajú piciny leány.
– A Jóisten, ha nem visz magával esernyőt! – hangzott kacagó édesanyjától a válasz.

Valamikor a 90'-es években

Titokzatos idegen

Űtálók hazafelé. Gondolataim egy „mese” körül forognak. Hihetetlen, hogy milyen kicsiny a VILÁG. Valaki megállít az éjben, és felajánlja, hogy hazavisz Csabára. Én először töpregek, hogy ki lehet ez a „titokzatos idegen”. Egy röpké pillanatig nem emlékeztem reá. Ő több év távlatából igen, reám, hogy mi már összefutottunk egyszer az életben. Azóta ő felnőtt férfivé érett. Sok mindent tudott rólam. S én alig valamit róla. Sötét volt, és ennek ellenére is kiszúrt engem.

Görög földön

Ennek a meseszép tájnak a külsejében van valami nagyszerűen teátrális. Próbálnám felsorakoztatni, szavakba önteni a papírra kívánczó gondolatokat, de úgy érzem mind hiábavaló próbálkozás lenne.

A tenger csodaszép kéksége beleájul az ég mesés kékjébe. A homokos parton kagylók sokasága sütteti magát a nap narancsos fénye alatt. A színek kavalkádja megfesthetetlen, papírra vethetetlen – én azonban mégis megteszem. A hegy oldalán lenyugvó nap kérleli szemeimet, hogy fessek meg a gondolatokat. Így teszem, s megörökítem képzeletben egy álomnyár emlékét az azúr ég alatt.

Státuszsimbólum

A pasi oldalán a nő mégiscsak egyfajta státuszsimbólum... – nevetted önfeledetten.

A tudás 6alma

A házadat felgyújthatja a villámló ég, az árvíz pedig elsodorhatja. Az autódat, jószágaidat, és földed terméseit a tolvaj meglophatja. A vagyonaidat ínséges időkben felélheted. De a tudásod örökké a magántulajdonod, amivel együtt mész a sírba.

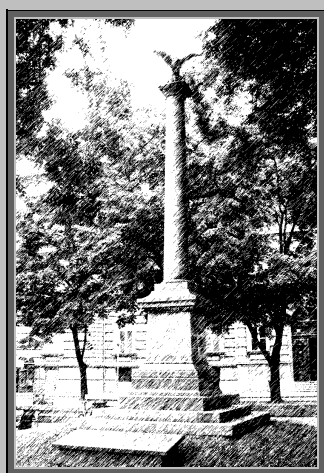

Ha fejeteekben a tudás, kezetekben a hatalom!?

Becsület

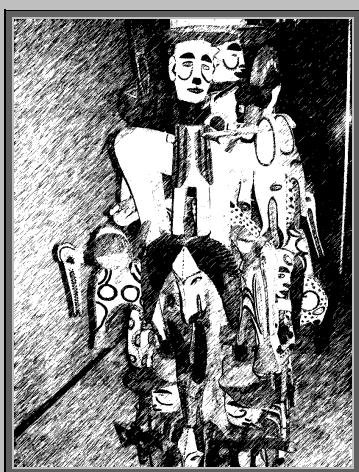
A becsület nem eltérő vélemény, nem politika, hanem megfelelő szocializációs közegben elsajátított viselkedési norma.

Választások napján

Magyar vagyok. Magyar vér folyik ereimben. Becsületre neveltek. Így én azt vallom, hogy: hazugságot semmilyen körülmények között nem támogathat az ember... Aki ezt teszi, az maga is HAZUG! És a hazug egyéb aljasságokra is képes.

2010. április 11.

Színdarab

A festő fest, az író műveket alkot, a szobrász szobrokat kelt életre.

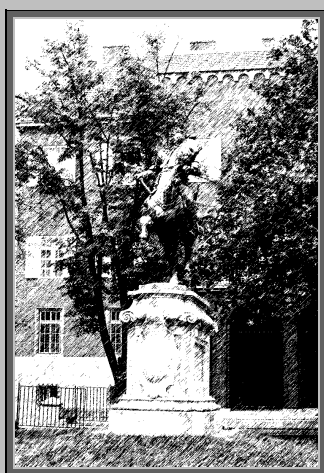
A szegény keményen dolgozik, miközben éheznek.

Az okos pedig munkában, és szebb jövőben reménykedik.

A sportolót leszúrnak, a másik házat felgyújtják.

A gazdag lop, a hűtlen csal, az antiszociális embert öl, a hozzá nem értő törvényeket alkot, s a tudni nem tudó pedig tanít.

Ilyen a nagybetűs élet.

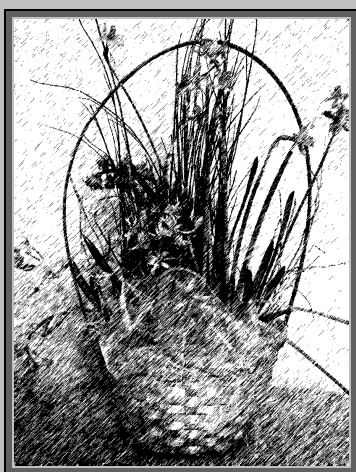
Vizsga előtt

Nekem valaki azt tanácsolta, hogy tanuljam meg Napóleont, mert oda mindenhogyl lehet jutni. Ha a vitaminokat, vagy a keringést, esetleg a vérelosztódás szabályait húzom, biztos, hogy két felvezető mondat után Napóleonnól fogok beszélni...

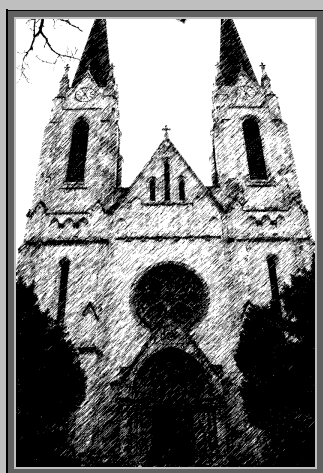
Tudás

Tudással kitörhetsz a szegénység feneketlen bugyrából, segíthetsz a szegények felemelkedésében, de emberi butaság azt hinni, hogy csupán ettől leszel Valaki!

Szeretet

Az IQ nincs hatással arra, hogy valaki képes legyen a szeretetre. Az egyszerű emberek rendelkeznek legmagasabb szinten ezzel a képességgel, amit egyetemen kellene tanítaniuk az „*okosak*” számára.

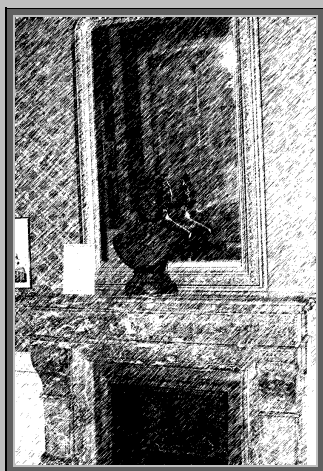
Angol tanulás

Az angol tanulásával immáron harmadszor hozott utamba kedves embereket a sors. Talán nem véletlen most sem ez a „találkozás”. Azon töprengök, hogyan lehetnék hálás mindazoknak, akik „küldetésből” teljesítik szolgálatukat”, hogy nekünk jobb és több legyen az életünk, idelent a földön... Valaki odafönt figyel reám...

Megkopott emlékeink

Régi megkopott emlékeink közt lapozgatván eszünkbe jut a múlt. Mindig azt tartjuk szépnek és jónak, aki igazából sohasem volt a miénk. Az elérhetetlen boldogságra vágyunk, amit elszalasztottunk, vagy kicsúszott kezeink közül. Fejünkben meg sem fordul, hogy a másikkal ugyanazok a hibák fordultak volna elő, mint azzal, aki mellett leéltük életünket. Ezért mindig a másik lesz számunkra szép és feledhetetlen. És aki nem él boldog párkapcsolatban, ebbe kapaszkodik egy életen át.
Mi lett volna ha...?

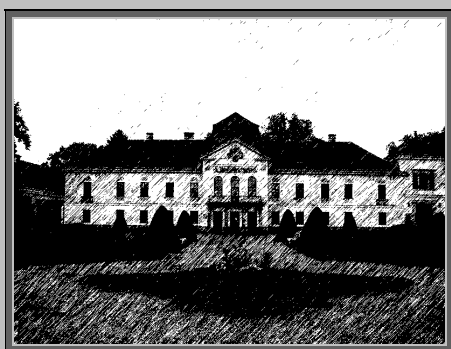
Az idő múlása

Ahogy idővel öregedni kezd a lelked, kívül minden perc az arcodra. Eltűnik belőle a gyermeki báj, a fiatalos naivság. Majd évről-évre egyre mélyebb barázdák köszönnek rád a tükörben, melyek tulajdonképpen lelked megérését igazolják csak.

Az ember

Az ember olyan, mint egy műszaki cikk. Az élet alatt a használattól kissé megkopik. Egyre több alkatrésze kerül javításra, cserére, s amikor javíthatatlanná válik, megszabadulnak tőle, lecserélik egy szebbre, korszerűbbre. Végül egy szép napon ott hever a szemétdomb tetején, az összes meghibásodott alkatrészével.

Megöregedni

Az ember, ahogy öregszik lassan kezdi megérteni a világ összes búját-baját, végül meghal, ha ideje lejárt.

Túlél egy-két szerelmet, s néhány csalódást, miközben szíve szép lassan őszbe botorkál. Útközben megérti az emberek tetteinek okát, s félúton még egy kicsit politizál.

S vannak ők, akik próbálnak rád hatni, érzésekről, vágyakról, álmokról diskurálni. Az élet szép! – mondják neked, s te egy percig még el is hiszed.

Egy-két embert érdekesnek találsz vándorlásod során, aztán ráébredsz, hogy csak látszat ez, s egy nagy adag bűdös hazugság. Egy jót nevetsz rajtuk, kik mást mondanak, mit gondolnak, miközben előnyös színben próbálják feltüntetni magukat.

Amikor megérintették lelkedet, elfordulnak, továbbállnak. De egy szép napon beköszön az igazság...

Készülődésed alkalmával tükröd szemedbe mondja igazát. De az sem neked, sem nekem nem fáj, mert én oly távol leszek már, hol senki se bánt.

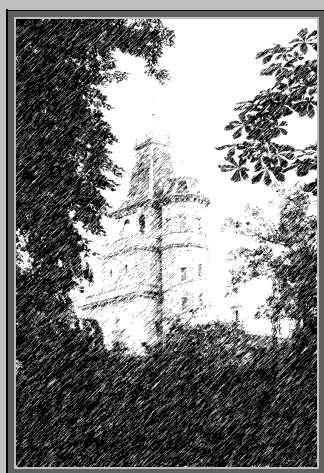
Az út végén

Kicsiny házad kandallójában ég a tűz, minden oly meghitt, otthonos és te szomorkodsz, hogy egyszer mindezeknek búcsút kell mondanod. Kerted tulipánjai, cseresznyefái szomorúan nézik majd a megüresedett házadat. Vályog falai leomlanak, tetejéről a cserepek lehullanak. Aztán arra megy egy kisfiú, és megállapítja a házadból kikandikáló cicád láttán, hogy „Nézd anyu, itt egykor élt valaki!”

Mi történt volna ha...?

Ha a másik utat választom, nem ismerhettem volna meg azokat a csodálatos embereket, kiket életem utamba sodort. Nem bánom, hogy így történt! Mára már egész magabiztosan ejtem ki számon a szavakat: SEMMIT SEM BÁNOK! Megismertem ugyan sok rosszat, de erősebb lettem általa, és megtanított még jobban becsülni az egyszerűséget, a szépet s a jót.

Talán...

*M*inden velünk történt eseménynek okokat tételezünk fel.

Talán azért lett vége a nagy szerelemnek, mert a másik részéről hamis érzelmeken alapult. S jön majd egy igaz szerelem.

Talán egy napon kell jó és rossz dolognak történnie ahhoz, hogy a jó elnyomja a rossz hatását.

Talán azért halt meg egy barátság, mert az nem IGAZ érzelmekből táplálkozott.

Talán meg kell ahhoz ízelelni a nyomor ízét, hogy beérjük a kevesebbel, s ne vágyjunk többé a jóra.

Talán nemcsak a mesékben, hanem az életben is érvényesül, hogy az igazság igenis képes győzedelmeskedni a hazugság felett.

Talán azért vannak a betegségek, hogy értékelni tudjuk, nekünk „...CSAK ennyi van...”, a másiknak sokkal TÖBB és súlyosabb jutott.

Talán kell jó pár pofon az életünkben, hogy fel tudjunk állni, meg tudjunk edződni.

Talán én is másképp látok a jelenben dolgokat, mint a múltban, amikor éppen ugyanúgy ott voltak a *talánok*... Csak mára megtanultam, hogy az a *talán* sokszor egyenlő a biztossal.

Kedves barátom neked volt igazad, amikor okítottál a bölcs dolgokra. *Ha Isten is úgy akarja, egyszer talán jobbra fordul sorsom.*

Egyszer...

Talán...

Birds, friends, relationships

Yesterday I walked down the street in Bekescsaba. This summer has been amazing so far. I finished two books. I have been pursuing the English language.

I met good people and I got to know the Mormon religion too. Amazing people... Simple, kind, warm-hearted... I made friends with sister Dunaway, Zsóka and Sam. I like them...

Thanks a lot, ENGLISH LANGUAGE!

Birds, friends, relationships

☞ walked... walked... and walked...

Music sings inside in my heart and deep in my soul. A person who was very important in my life... is now out of mind.

Thanks a lot... GOD!

Birds, friends, relationships

There aren't good friends and there aren't bad friends. Merely, there are people who build a house in your heart... – a kind person said to me two years ago.

I learnt very interesting things from my life...
People are very important for everybody and
books are true friends!

Birds, friends, relationships

✧ lifted my head and I saw the blue sky...
The birds flew so far away. I like them.
I wish I were a bird, because they can fly in
the sky.

Flying is amazing...

Eddig megjelent publikációim

- ♦ *Bor Erika: Insulinpumpás tapasztalataim*

www.mek.oszk.hu/03400/03436/

- ♦ *Bor Erika: A szobában – Emberközeli élethelyzetek*

www.mek.oszk.hu/06500/06569/

- ♦ *Bor Erika: „A fény harcosa” – Érzelmek útvesztőjében*

www.mek.oszk.hu/07100/07168/

- ♦ *Bor Erika: Barátság*

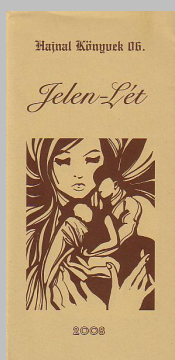
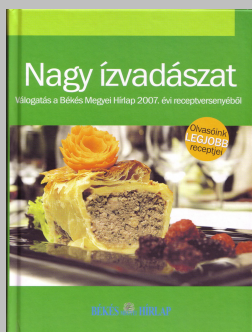
www.mek.oszk.hu/07600/07648/

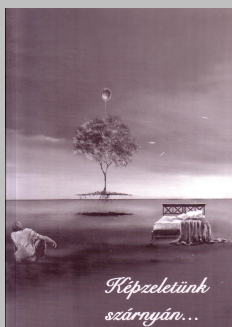
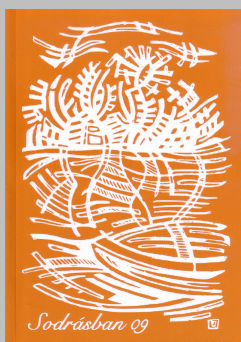
Előkészületben

- ♦ Insulinpumpával kezelt cukorbetegek álláspontjának elemzése (tanulmány)
- ♦ Sodrásban 10
- ♦ Bor Erika: Ötpercesek
- ♦ Bor Erika: Gyerekszáj

Antológiákba, irodalmi folyóiratokba, magazinokba bekerült írásaim

- ♦ *Cukorbeteg Élet Magazin*
- ♦ *Nagy ízadászat* – Válogatás a Békés Megyei Hírlap 2007. évi receptversenyéből
- ♦ *Sodrásban 08* – Amatőr költők antológiája 2008
/A kisorádió, Szemeink beszéde, A hangok/
- ♦ *Hajnal Könyvek 06.* – *Jelen-Lét* /Az Úr és Én,
Egy szerelemről/
- ♦ *Képzeld el...* – Születésnapj szám – Irodalmi folyóirat /A tanárnő/ 2008/5. szám
- ♦ *Képzeld el...* – Költészet napi duplaszám – Irodalmi folyóirat /Emberekről-Érzések/ 2009/1–2. szám
- ♦ *Sodrásban 09* – Amatőr költők antológiája 2009
/A vihar, „Próza” a meg nem született gyermekért,
A XXI. századi város peremén, A bánat/
- ♦ *Kövek az óceán partján* – Antológia /A vihar/
- ♦ *Képzeld el...* – Születésnapj szám – Irodalmi folyóirat /Egy szobor halála/ 2009/4–5. szám

BOR ERKA
INSULINPUMPÁS TAPASZTALATAIM

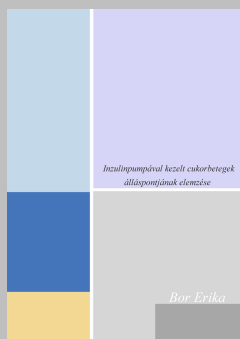
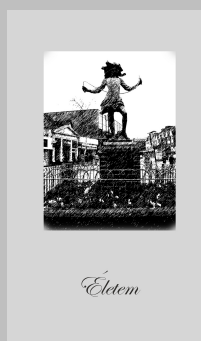
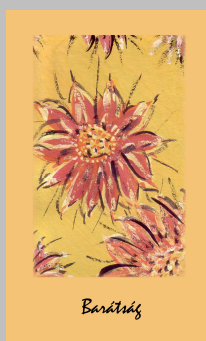
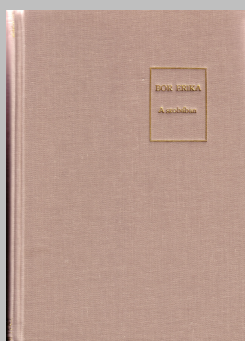
11 éves vagyok cukorbeteg. Elmondhatom magamtól, hogy az internet korában insulintérképben éltem. Az eredményeim azonban mindenképpen elmaradtak a várakozásoktól. Az eredményeim azonban mindenképpen elmaradtak a várakozásoktól. Az eredményeim azonban mindenképpen elmaradtak a várakozásoktól.

A könyvről „Önre és családja” (Sz. L.)

BOR ERKA
INSULINPUMPÁS TAPASZTALATAIM

Reklámfelület

Verslista <http://www.verslista.hu>
irodalom, zene, képzőművészet...

Képzeld el... irodalmi folyóirat
<http://www.kepzeldel.hu>

Irodalom Feketén-Fehéren folyóirat
<http://feketen-feheren.poeta.hu>

Poéta Portál - Tölts fel saját irodalmi honlapodat!
Friss irodalmi pályázatok - <http://www.poeta.hu>

Alkot Portál - <http://www.alkot.hu>
Töltsd fel alkotásaid, legyen saját honlapod!

Amigos Latinos - Hazatértem

Olvass az interneten is!

Twitter: www.twitter.com/borerika

Blog: www.borerika.blogspot.com/

Facebook: www.facebook.com

MEK: www.mek.oszk.hu

Tartalomjegyzék

Írás /8	Kapaszkodom /56
Könyvekről /9	Időutazás /57
Mesekönyvek /10	Levesem – részlet /58
Unatkozom /11	Álmodom – részlet /60
Kerékpározás /12	A kisrádió – részlet /62
Nagy gyermek /14	Szemeink beszéde – részlet /64
Kitartó /16	Hangok – részlet /67
Kis sziget /18	London /69
Édesanyám /19	Emlékek /70
Nagymama – részlet /20	Magányos vagyok /71
Egy idős néniről – részlet /22	Álmokról /72
Levél a kedveshez – részlet /25	Bajban /73
Szeptember volt – részlet /28	A kis csónak – részlet /74
Feledés /32	Üresség /76
Szeretni fáj /33	Továtűnt múlt /77
Féltékenység /34	Viszonzatlan szerelem /78
A természet /35	Szerelem? /79
Hazug évszakok /36	Töprengés /80
Illatok /37	Küzdelem /81
Adtam, s te kaptál /38	Munkanélküliség /82
Magányos /39	Szegénység /84
Régi naplóm /40	A valóság szavai /85
Feledés /41	Pénz és becsület /86
Rom /42	Emberi kéz /87
Szenvedély /43	Értékeink /88
Már csak emlék /44	Sorstársaimhoz – részlet /89
Tolvaj /45	Az Úr és Én – részlet /93
Bánat /47	Gyermek Én /108
Kétségbeesés /48	Ismeretségek /109
Változások /49	„A fény harcosa” – részlet /110
Távolság /50	Egy halhatatlanról – részlet /118
Emlékek /51	Barátság – részlet /125
Vége már /52	A kisfiú és a madárka – részlet /138
Szerelmes nő /53	Barátaim / 141
Szerelmes emberek /54	Falak /142
Plátói szerelem /55	Átlátszóvá válva /143

Átlátszóság /144	A kiválasztott /185
Tükör /145	Távol a horizont /186
Játszma /146	Fájó igazság /188
Emberi lustaság /147	Zuhanás /189
Csak a pénz /148	Álom – részlet /190
Problémák /149	A nagyapám szemeivel – részlet /191
Szeretet vagy harag? /150	Egy szobor halála – részlet /194
Düh, indulat és büntudat /151	...hisz' mind útra kelünk egyszer... /197
Reménykedés /152	Siker /202
Megújulás /153	Magány /203
Tévedés /154	Árnyékból kilépve /204
Ítélezni /155	Félelem /205
Barátságtalanul /156	Külsőségek /206
Fájó igazságok /157	Az igazságtalanság... /207
Érzékenység /158	Gondoskodás /209
Bocsáss meg! /159	„Nagyúr” /210
Érzelmek viharában /160	„Utálatos gének” /211
Szavak és szemek /161	Este /212
Pótzélmek /162	Altató /213
Magány /163	Esthajnalcsillag /214
Mosoly /165	Közös kis élet /215
A bizonytalan /167	Óda a férfiakhoz /216
Tükörkép /168	Férfiak /217
Valódi önmagunk /169	Közhelyek /218
Bonyodalom /170	Ikon /219
Emberi kapcsolatok /171	Hibák /220
Sors /172	Maximalizmus /221
Büntudat /173	Rohanás /222
Szerelmek és barátságok /174	Gazdagság /223
Mint a gyertya lángja /175	Az élet értelme /224
Az igazi /176	Ember és a sorsa /225
„Baráti testvér” /177	Embernek lenni... /226
Az elfoglalt /178	Titkaink /227
Egyszárnyú angyalok /179	A természet ajándéka /228
Kötődés /180	Folyók /229
Fájdalmas válasz /181	Tavas /230
Elmúlás /182	Erdély /231
Tegnapok /183	Erdélyben /232
Búcsúzás /184	Szeretlek... /233

Utak, hidak, fák és rózsák /234	
Megfelelő szó /235	
Szavak /236	
Szeretet és gyűlölet /237	
Utak elágazásokkal /238	
Sorsfordulat /239	
A múlt /240	
Bizalom /241	
Vágyak /242	
Átlagos emberek /243	
Vigyázz, testvérem! /244	
Reménytelenül /245	
Húsvét /246	
Titokzatos idegen /247	
Görög földön /248	
Státuszszimbólum /249	
A tudás 6alma /250	
Becsület /251	
Választások napján /252	
Színdarab /253	
Vizsga előtt /254	
Tudás /255	
Szeretet /256	
Angol tanulás /257	
Megkopott emlékeink /258	
Az idő múlása /259	
Az ember /260	
Megöregedni /261	
Az út végén /263	
Mi történt volna ha...? /264	
Talán... /265	
Birds, friends, relationships /267	
Eddig megjelent publikációim /271	
Reklámfelület /276	
Tartalomjegyzék /279	

ISBN: 978-963-88634-3-0